

STROMY HOVOŘÍ

***Znovuobjevený zapomenutý svět bytostí
stromů***

***Bartosz Mikołaj Ryszka
Tobiasz Adam Ryszka***

STROMY HOVOŘÍ

Znovuobjevený zapomenutý svět bytostí stromů

Bartosz Mikołaj Ryszka

Tobiasz Adam Ryszka

do slovenčiny upravil: Anton Lúchava , www.kniznalekaren.sk

do češtiny přeložila: Eva Duchová

Obsah

1. Úvod.....	5
1.1 Tobiašův úvod	5
1.2 Bartošův úvod	5
2. Stromy hovoří	6
2.1 Břízy o lidech	6
2.2 Modřín o lidech	6
2.3 Aldanielovy postřehy	9
2.4 Osamělý Buk.....	10
2.5 Přítel Javor.....	11
2.6 V ohni otázek.....	12
2.7 Výčitky od Ořechu	14
2.8 Stromy o jejich vzhledu	14
2.9 Další otázky pro Modřín	19
2.10. Kdo jste ve skutečnosti?.....	20
2.11. Zjizvený dub	22
2.12. Zajímavé postřehy od Modřínu	23
2.13. Lípa u kostela	24
2.14. Těžké otázky.....	26
2.15. Starý mladý	27
2.16. Habr uvádí věci na pravou míru.....	29
2.17. Rodina buků	31
2.18. Léčivá síla vrby	33
2.19. Starý Buk	34
2.20. Schopnosti stromovníků	36

2.21. Starý Buk o partnerství	37
2.22. Bříza ze snu.....	38
2.23. Od semene po smrt stromu	39
2.24. Tři fáze péče o stromovníky	40
2.25. Starý strom - Topol.....	42
2.26. Několik slov o přátelství.....	43
2.27. O víře v Boha	45
2.28. Lípa na Den památky na zesnulé	46
2.29. Krátký rozhovor se Starým Bukem	47
2.30. Nový přítel.....	48
2.31. O možnosti změnit hlas.....	49
2.32. O runách, místech síly a epochách.....	50
2.33. Stromovníci o Bohu	52
2.34. Stromovníci o pokoře.....	55
2.35. Rozhovory s Vyším strážcem	56
2.36. O talentech	58
2.37. O Boží vůli.....	58
2.38. O přátelství stromovníků a lidí	59
2.39. O moudrosti	60
2.40. Poslední inkarnace	61
2.41. O ročních obdobích	61
2.42. O čistotě	61
2.43. Otázky stromovníků lidem	62
2.44. Vzájemné působení stromovníků a jejich pečovateli	67
2.45. Závěrečná poselství.....	68
2.46. Odkaz týkající se kácení stromů.....	69
3. Doslov.....	70
4. Prohlášení autorů.....	71
5. Doslov ke slovenskému a teď i českému vydání.....	72

1. Úvod

1.1 Tobiášův úvod

Tuto knihu jsme začali psát s Bartošem na můj podnět. Jednoduše jsem si myslel, že když si Bartoš už léta povídá se stromy, bylo by možné rozhovory s nimi zaznamenat. Bartošovi se tento nápad velmi líbil a později jsme dostali zprávu, že se to líbí Bohu a Světlo podpoří realizaci této myšlenky.

Je třeba dodat, že rozhovory jsou naprosto autentické. Stromy, přesněji řečeno stromovníci, odpovídali na naše různé otázky. Na mnohé z položených otázek jsme dobře znali odpovědi, ale byli jsme zvědaví na postřehy stromů. Tato kniha ukazuje, jak stromy dnešní lidstvo vidí a jak by si přály, aby se opět stali našimi bratry.

Přírodní bytosti, protože právě jimi stromovníci jsou, jakož i jiné bytosti, byly kdysi lidstvu velmi dobře známé. Celé působení přírody se projevuje prostřednictvím bytostí přírody, a její poznání je nezbytným krokem na cestě duchovního rozvoje každého člověka. Už malé děti by se měly učit o fungování přírody a prostřednictvím zkušeností s ní získávat tak důležitý základ pro budoucí probuzení ducha v období dospívání. Jak víme, dnešnímu lidstvu to chybí...

Dozvídáme se hodně o jejich životech, co dokážou a co ne. V knize je pravděpodobně mnoho informací, které čtenář nikde jinde nenajde. Zveme vás, čtenáře, abyste se vydali na cestu, do lesa, a ať je tato kniha jako procházka v lese - potěšující, uklidňující, objevující nové pravdy, které poskytují hluboké poznatky o lidech a stromech. Čtenáři, potěš se z dobré energie stromů a ať se tvé srdce otevře lásce! Přeji skvělé čtení!

1.2 Bartošův úvod

Kniha, kterou máte před sebou, je plodem mého a Tobiášova přátelství se stromy. Se stromy, přesněji s bytostmi stromů, neboli stromovníky, si povídám už léta. Umožnil mi to dar jasnoslyšnosti, za který jsem vděčný Stvořiteli. Za ta léta se zrodilo mnoho skutečných přátelství, založených na důvěře a vzájemné podpoře. Dobře vím, že vztahy, které jsme si s Tobiášem vybudovali s našimi stromovými přáteli, měly obrovský vliv na náš rozvoj i naše další životy. Množství slov podpory, jakož i pokynů na cestě rozvoje, které jsme obdrželi od našich stromových přátel, je obrovské a jsem za to nesmírně vděčný.

V moderním světě člověk zapomněl na kontakt s přírodou. V honbě za lepším a pohodlnějším životem člověk už nebere v úvahu, že všude kolem něj je pulsující život, jehož projevem jsou přírodní bytosti. Skutečnost, že je nevidí ani neslyší okem a uchem fyzického těla, nemůže být pro něj nezvratným důkazem, že neexistují. Jsou přece lidé, kteří jsou s nimi v kontaktu, a nadále je ignorovat je projevem tvrdohlavosti a omezenosti.

Každý člověk, když mění své prostředí, například práci, aby se v něm mohl pohybovat produktivněji a svobodněji, musí ho dobře poznat. Pokud chce být na novém pracovišti dobrým zaměstnancem, musí poznat všechna oddělení, zjistit, kdo má jaké povinnosti, kdo je za co zodpovědný, jaké úkoly přísluší jemu a jaké ostatním zaměstnancům a jak má spolupracovat, aby jeho činnost byla ku prospěchu podniku. Ve Stvoření tomu není jinak. Je chtěno, aby člověk znal Stvoření, aby znal zákony, které jej řídí, a aby znal a spoluprožíval krásu života s bytostmi, které v něm žijí. Takové postupné poznávání Stvoření povede nejen k většímu poznání, ale také k větší a svobodnější duchovní pohyblivosti, pohyblivosti potřebné ke zrání a stoupání stále výše v úrovních Stvoření.

Věřím, že tento stručný popis pomůže mnohým pochopit alespoň zlomek toho, co se skrývá pod pojmem „přírodní bytosti“. Stromy jsou neodmyslitelnou součástí našeho každodenního života. Věřím, že čtenář se po přečtení této knihy už na ně nebude dívat tak, jak dosud. Věřím také, že po přečtení této knihy nejen lépe porozumí tvorům, kteří jsou v ní zmiňováni, ale že se k nim dokáže také přiblížit a bude je mít raději. To je to, co přeji každému.

2. Stromy hovoří

2.1 Břízy o lidech

S Tobiášem jsme se šli projít, abychom si popovídali s břízami o lidech. Stromy se nejprve zdráhaly, když jsem jim vysvětlil, že sbírám materiál na knihu. Po krátkém přesvědčování však první z bříz začala své poselství:

Bartoš: Co si myslíte o lidech?

Bříza 1: Chci říct pravdu. Lidé jsou padlá Stvoření. Zapomněli na Boží zákony a na Boha. Mají Boha na rtech a nevědí, co to slovo znamená. Stále je mnoho těch, kteří by se mohli probudit, ale nechtějí. Raději spí a usilují o nicotu.

Tobiáš: Existuje pro lidstvo nějaká naděje?

Od první břízy jsem neslyšel odpověď, tak jsem objal druhou a uslyšel:

Bříza 2: Myslím, že stále existuje naděje, protože naděje umírá poslední, pokud vůbec zemře.

Bartoš: Jak se k vám lidé chovají?

Bříza 2: Lidé zacházejí se stromy jako s předměty. Nemáme pro ně žádnou cenu. Mohou nás vysadit a pokácet, kdy se jim zachce.

Bartoš: Znáte nějaké Boží stanovisko, které říká, že je v pořádku pokácet stromy, když je to nezbytné?

Najednou se objevil vyšší strážce:

Vyšší strážce: Ne všechny stromy znají tuto pravdu, proto uzavírám vaše spojení s tímto stromem.

Bartoš: Můžete o tom říct víc?

Vyšší strážce: Existuje k tomu povolení Světla, ale lidé jej zneužívají. Pamatujte si, lidé, že i stromy cítí, proto se pro své účely, pokud je to možné, snažte vybírat nemocné nebo umírající stromy.

Spojení s nadřazeným bylo také přerušeno a museli jsme ukončit rozhovor. Byl jsem trochu nepozorný. Člověk, pokud to potřebuje a je-li to nezbytné pro jeho přežití, může například pokácet stromy na dřevo. Nevím, jestli všechny účely, pro které člověk používá dřevo ze stromů, jsou nezbytné. To by bylo třeba zvážit a případně prodiskutovat s nějakým průvodcem, určeným k tomuto účelu. To však není téma, na které se nyní zaměřuji. Svou neopatrností jsem možná vystavil břízu dočasnému utrpení, protože možná nebyla připravena na informaci, že Bůh povoluje kácení stromů.

2.2 Modřín o lidech

Ve stejný den jsme se rozhodli přiblížit k Modřínu, který roste v lese. Modřín byl mým dlouholetým přítelem. Nepamatuji si, jestli to nebyl vůbec první strom, se kterým jsem si povídal. Modřín je velmi citlivý a mnohokrát jsem ho požádal o radu. Jsem hrdý na to, že mám takového přítele. Když jsem mu řekl, že píšeme knihu a chtěl bych do ní zahrnout jeho slova, po krátkém přemýšlení souhlasil a začali jsme si povídat:

Modřín: Jsem připraven mluvit.

Bartoš: Co si myslíš o lidech?

Modřín: Velmi mě bolí, jak lidé padli.

Bartoš: Co cítíš k lidem?

Modřín: Cítím soucit, protože lidé nevědí, kdo jsou.

Bartoš: A kým jsou podle tebe lidé?

Modřín: Pro mě jsou lidé ztracené Boží děti, velmi ztracené.

Tobiáš: Co bys chtěl lidem oznámit?

Modřín: Na světě a v přírodě je hodně dobra. Stojí za to naučit se toto dobro rozpoznávat.

Bartoš: Co přesně máš na mysli?

Modřín: Dobro je ranní úsměv, je to východ a západ slunce, je to krása celého Stvoření.

Bartoš: Kam podle tebe směřuje lidstvo?

Modřín: Bylo by velmi bolestivé odpovědět na tuto otázku, proto ať se každý zamyslí a odpoví si sám.

Bartoš: Jsi lesní tvor, protože jsme v lese. Vidiš zde často lidi?

Modřín: Do lesa chodí jen velmi málo lidí, a pokud ano, tak jsou ztraceni ve svých myšlenkách.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme, Modříne, za tento rozhovor.

Druhý den jsme se s Tobiášem rozhodli navštívit Modřín ještě jednou, abychom pokračovali v rozhovoru. Jako naschvál se ten den vyskytlo mnoho bytostí, které chtěly narušit spojení. Naštěstí jsem po několika minutách intenzivního čištění slyšel modřín:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, Modříne.

Modřín: Srdečně vás vítám.

Bartoš: Včera jsi vzpomínal něco o úpadku lidí. Můžeš říct, co přesně jsi tím myslel?

Modřín: Lidé se dívají jen na sebe, chtějí jen více a více materiálních statků. Neslouží Nejvyššímu. Neustále se zlobí na druhé a na Boha. Nechtějí na službu ani pomyslet, natož ještě sloužit. Sami sebe považují za nesmírně důležité. Jsou marniví a namyšlení. Nejsou vděční za dar života.

Bartoš: Co je podle tebe příčinou pádu člověka? Jak to vidíš?

Modřín: Bartoši, je to jednoduché - intelekt.

Bartoš: Můžeš to blíže vysvětlit?

Modřín: Člověk se rozvíjí jen intelektuálně, na ducha vůbec nemyslí. Nepřemýšlí o tom, kdo je a proč přišel na zem. Byly časy, kdy byli lidé více spojeni s duchem, měli upřímnější city. Ve svém každodenním životě mysleli na Boha.

Bartoš: Může se tento čas vrátit?

Modřín: Víím, že lidstvo čelí utrpení, které ho změní. Ale tato změna přijde časem. Věřím, že k ní dojde, protože pořád věřím v lidstvo.

Bartoš: Můžeš o sobě říci, že máš rád lidi?

Po této otázce se na mě Modřín mimořádně laskavě a mile usmál a odpověděl:

Modřín: A ty se mě ptáš na takové věci, Bartoši? Samozřejmě, že je mám rád.

Všichni jsme se upřímně usmáli nad takovou reakcí modřínu.

Tobiáš: Co bys řekl lidem, kteří objímají stromy a mají blíže k přírodě?

Modřín: Věřím, že jste kvasem Nové Země, protože jste citlivější. Miluji všechny lidi, kteří mě objímají. Bartoši a Tobiáši – mám vás velmi rád.

Bartoš a Tobiáš: Víme, příteli, také tě máme velmi rádi.

Po tomto nečekaném Modřínově vyznání jsme se s Tobiášem cítili velmi emotivně.

Tobiáš: Jak podporujete lidi, kteří vás objímají?

Modřín: Pokud je člověk dostatečně čistý, můžeme se k němu přiblížit, a tak ho energeticky podpořit.

Tobiáš: Můžete odvádět temné energie do Matky Země?

Modřín: Ano, usnadňuji uzemnění, pokud se ke mně někdo přitulí.

Tobiáš: Můžete také energeticky posilovat? Vysílat energii?

Modřín: Ano, mohu se spojit i s vyšším vedením. Tímto způsobem jsem mostem pro vyšší vedení.

Tobiáš: Mohou stromy léčit lidi z nemocí?

Modřín: Ne všechny stromy mají dar uzdravování. Je to jako s lidmi. Takovým darem jsou známé vrby.

Tobiáš se usmál a poděkoval mu za tuto odpověď.

Bartoš: Včera jsi vzpomněl, že na světě je hodně dobra. Tvá odpověď se mi moc líbila. Můžeš k ní něco dodat?

Modřín: Člověk musí překročit hranice rozumu a naučit se cítit. Potom uvidí krásu ve všem. Člověk cítí krásu celým svým já, svým srdcem. Jsi krásný, Bartoši.

Bartoš: Děkuji, příteli.

Modřín: Chci říct ještě něco Tobiášovi. Jsi nejkrásnější, když se usmíváš. Tvůj úsměv mění ostatní. Děkuji ti za to.

Tobiáš: Děkuji. Cítím, že svým úsměvem chci změnit svět.

Tobiáš: Jak daleko od stromové kůry můžeš jít?

Modřín: Vždy jsem tady uprostřed. Čas od času můžu vyjít ven a pohybovat se v rámci aury stromu, ale dělám to nerad.

Bartoš a Tobiáš: Pro dnešek to stačí, příteli. Děkujeme ti za tvou moudrost.

Po tomto krátkém rozhovoru jsem se trochu zamyslel. Velice si cením moudrosti našeho přítele Modřínu. Jeden modřín, jeden strom a kolik moudrosti nám předal v tomto krátkém rozhovoru. Kolik je na světě stromů, ve kterých je tak obrovské množství moudrosti, moudrosti, kterou pozemské lidstvo není schopno vnímat.

2.3 Aldanielovy postřehy

Druhý den jsme se vydali do lesa ke smrkům. Stromy velmi vzácně uvádějí svá jména. Smrk se nám během našeho prvního rozhovoru před několika lety představil jako Aldaniel. Po krátkém pozdravu se Tobiáš pustil do rozhovoru:

Tobiáš: Ahoj, můj příteli. Uvedl jsi nám své jméno. Ne všechny bytosti to dělají. Mají stromy jména?

Aldaniel: Toto jméno jsem si osvojil už velmi dávno. Je mnoho bytostí, které nemají jména nebo je vůbec nepoužívají. Mně se mé jméno moc líbí, a proto jsem ti ho řekl.

Tobiáš: Myslel jsem si, že to, že nám nesdělují svá jména, je také znakem pokory bytostí.

Aldaniel: Jen nechtějí, abyste se na ně odvolávali příliš často. Já jsem ti řekl své, protože věřím, že ho nezneužiješ.

Bartoš: Včera Modřín zmínil příčinu pádu lidstva. Mluvil o intelektu. Na druhé straně lidé mluví o ďáblu, pokušiteli nebo temnotě. Mohl bys toto téma rozvést?

Tobiáš: Máme přehled o tomto tématu, ale chceme znát tvé stanovisko.

Aldaniel: Lidé si ze své svobodné vůle vybrali jen intelektuální rozvoj, a tak se otevřeli temnotě. Samotný pokušitel nepřijde, pokud v člověku nenajde úrodnou půdu.

Tobiáš: Mohou i vám temné duše a démoni ublížit?

Aldaniel: Nemáme stejné sklony jako lidé, proto se k nám nepřibližují. Máme také ochranu, kterou je obtížné prolomit.

Tobiáš: Změním téma. Co byste řekli na lesní elfy? Jaká je jejich úloha a interakce s vámi?

Aldaniel: Elfové jsou naši bratři. Mohou spát i na stromech. Jejich úkolem je zušlechťovat les. Jejich samotná přítomnost tento úkol plní. Existuje mnoho druhů lesních elfů, o kterých se mezi lidmi neví. Elfové také pomáhají našemu rozvoji a podporují nás.

Tobiáš: Můžeš to upřesnit?

Aldaniel: Lesy potřebují jejich záření. To je úkol (*jedná se o potřebné záření*), který mají všechny přírodní bytosti.

Bartoš: Aldanieli, vždy jsem si tě spojoval s dobrým smyslem pro humor. Je to běžné u stromů?

Aldaniel: Je to jako s lidmi. Existují různé úrovně humoru. Já jsem jen náladovější než ostatní.

Bartoš: Vraťme se k vážnějšímu tématu. Kam jdou lidé po smrti?

Aldaniel: Lidé mohou přejít na mnoho úrovní.

Bartoš: Lidé mluví o pekle a nebi.

Aldaniel: Lidé mohou skončit v pekle, v nebi nebo v přechodných sférách.

Bartoš: Takže peklo existuje?

Aldaniel: Jsou to říše věčného utrpení.

Bartoš: A odkud se to peklo vzalo?

Aldaniel: Lidé jsou tvůrci pekelných říší, špatní lidé.

Bartoš: Víš, jak se to děje?

Aldaniel: Jejich chtění má tvořivou sílu.

Bartoš: Takže každý dostane místo, které si zaslouží?

Aldaniel: A které si zformoval sám svou touhou.

Tobiáš: Co bys řekl o stromech a smyslu jejich existence?

Aldaniel: Jsme tady kvůli rozvoji, stejně jako vy.

V tom momentě i další stromy volaly, abychom se k nim přiblížili.

Aldaniel: Chtěl jsem říct ještě něco. Mám vás rád jako bratry. Jste pro mě jako rodina.

Tobiáš: Děkuji ti za dlouholetou podporu, kterou jsi mi dal.

Bartoš: Jiné stromy mi teď říkají, že jsou vyvinutější než ty.

Aldaniel: Já vím, trochu se flákám.

Po těchto slovech jsme se všichni usmáli.

Bartoš: Ach, to je ten tvůj smysl pro humor, Aldanieli.

Netvrdím, že Aldaniel je nějak zaostalý, ale když ho teď srovnám s Modřínem, musím uznat, že Modřín mluví přesvědčivěji. Myslím si, že Aldaniel je prostě jiný a jeho pozitivní přístup a dobrá nálada jsou také zapotřebí. Rozhlédli jsme se po okolí a rozhodli jsme se přiblížit ke starému buku.

2.4 Osamělý Buk

Bartoš a Tobiáš: Myslím, že jsme tě nikdy neobjali. Ahoj.

Buk: Nepamatuji si, že by tomu tak bylo.

Bartoš: Ve tvém hlase je velká vznešenost a jsi pravděpodobně největší strom v okolí.

Buk: Ano, ale neočekávám za to žádné vyznamenání. Jak vidíte, stromy jsou velmi rozdílné. Co cítíš, Bartoši, v mém hlasu?

Bartoš: Cítím ušlechtilost a zralost. Jak dlouho jsi tady? Kolik let?

Buk: Jsem tady už mnoho sezón nebo roků. Nepočítám to.

Tobiáš: Drahý Buku, na tvé kůře vidím vyrytá a lidmi namalovaná písmena. Jak bys to komentoval?

Buk: Ne všichni lidé jsou přáteli stromů jako vy. Proto si vás velmi vážím a mám vás rád. Lidé mě znetvořili tím činem, který jsi zmiňoval. Myslím, že je jasné, že většina stromů je vůči lidem nedůvěřivá. Lidé si tu důvěru jednoduše nezaslouží.

Tobiáš: Jaká je interakce mezi stromy v lese?

Buk: Jsem samotářský typ a nemám přátele, ale k tobě jsem cítil jistý cit, který bych nazval náklonností.

Bartoš: Přesně tak, cítím, že jsi rád sám.

Buk: Chtěl jsem vám poděkovat za tento rozhovor a teď bych také chtěl, abyste mě nechali na pokoji.

Tobiáš: Děkuji, Buku. Budu tě nazývat svým přítelem.

Buk: Dovoluji ti to.

Po těchto slovech jsme se vydali do jiné části lesa, abychom si popovídali s naším přítelem Javorem.

2.5 Přítel Javor

Bartoš a Tobiáš: Vítej, už dlouho jsme se neslyšeli.

Javor: Chyběl jsi mi, myslel jsem, že jsi na mě zapomněl.

Tobiáš: V určitém momentě ses rozdělil na dvě části. Jste dva, nebo jsi jeden?

Javor: Já jsem jeden.

Bartoš: Mluvili jsme o rozvoji, že jste tady kvůli rozvoji.

Javor: Každá bytost zde má jiný účel. Nemůžu zasahovat do cílů ostatních, ale mohu vám říci, jaký je můj cíl. Mým cílem jsou nebeské sféry.

Bartoš: Co jsou to nebeské sféry?

Javor: To je to, co lidé nazývají rájem. Právě tam chci jít, protože mám velmi rád lidi. Existují také nižší říše, které jsou také světlými říšemi. O ty usiluje většina stromů.

¹Bartoš: Mluvíš o tom, co nazýváme sféry bytostného?

Javor: Ano, Bartoši, to je už velmi čistá oblast a nepotřebujeme jít výš.

Tobiáš: A co si myslíš o lidech?

Javor: Mám dva skvělé přátele, konkrétně vás.

Bartoš: A máš přátele i mezi stromy?

Javor: Ano, mám přátele mezi stromy. *(Ukázal na jeden strom a řekl)* Mluvim s ním velmi často. Ptá se na tebe.

Tobiáš: A jiné přírodní bytosti?

Javor: Je mnoho druhů bytostí, se kterými komunikuji. Myslím, že když se Bartoš bude vyvíjet, bude si s nimi umět povídat.

Tobiáš: Co bys chtěl vzkázat lidem, kteří budou toto číst?

Javor: Vězte, že Pán Bůh vás všechny miluje a my vás můžeme podpořit na vaší cestě. I vy se můžete podílet na našem životě, moc vám to přejeme. Vztahujeme k vám ruce plné lásky a chceme, abyste se s námi sblížili.

¹ Sféry bytostného nebo kruh bytostného. Více informací o něm najdete v Abd-ru-shinově díle "Ve světle pravdy: Poselství Grálu".

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme za tvoje krásná slova a děkujeme za rozhovor.

2.6 V ohni otázek

Šli jsme k Javoru. Objali jsme ho. Javor mi ukázal obraz, na kterém spí.

Javor: Chci spát. Necháš mě na pokoji?

Nechtěli jsme překážet a šli jsme k Modřínu:

Bartoš a Tobiáš: Vítejte, Modříne. Přišli jsme od Javoru, který řekl, že spí. Vy také spíte?

Modřín: Ano, samozřejmě. I my si potřebujeme odpočinout.

Bartoš: Spíte dlouho?

Modřín: Tolik, kolik potřebujeme k regeneraci.

Tobiáš: Spíš v noci, nebo když se ti chce? Jak dlouho obvykle trvá váš spánek?

Modřín: Nemáme hodinky, ale můžu vám říct, že noc se u nás vnímá jinak.

Bartoš: Co tím myslíš?

Modřín: Naše zrakové orgány jsou jiné než vaše. Proto nemáme tak přísné rozdělení mezi dnem a nocí jako vy v hutném hmotném světě.

Bartoš: Jsou všechny stromy na stejné úrovni vývoje?

Modřín: Ne.

Tobiáš: Máš spoustu moudrosti. Mají i jiné stromy tak velkou moudrost a poznání?

Modřín: Čerpáme i z vašeho poznání. Cítíme, co je ve vašich názorech pravda a co ne.

Tobiáš: Jde o mě a Bartoše, nebo o lidstvo obecně?

Modřín: Lidé jsou na různém stupni rozvoje, ale vy dva už máte mnoho znalostí.

Bartoš: Je kontakt mezi stromy a lidmi rozvojem pro obě strany?

Modřín: Samozřejmě, že je. Podívej, jak dlouho se známe. Už nejsem tentýž strom jako před deseti lety.

Bartoš: Jak bys odpověděl na otázku: Odkud čerpáš své znalosti?

Modřín: Mám spojení s vyšší úrovní.

Bartoš: Má každý strom spojení s takovou vyšší úrovní?

Modřín: Ano, ale ne každý strom z toho má prospěch.

Bartoš: Lidé používají formu: "duchové stromů". Je to správná forma?

Modřín: Ne. Jsem stromová bytost. Tento strom je můj domov. Jen lidé jsou duchové.

Bartoš: Je správné vás nazývat stromem?

Modřín: Líbí se nám to a plně to akceptujeme.

Bartoš: Takže jsi bytost uvnitř stromu?

Modřín: Jsem přímo spojen se stromem. Nazývej nás stromy, tak jak to děláš. Moc se nám to líbí.

Bartoš: Takže stromy nemají duši?

Modřín: Ne, mají bytosti, které jsou s nimi přímo spojeny. Jsme to my.

Bartoš: Znájí všechny stromy tuto pravdu, kterou jsi nám teď sdělil?

Modřín: Mají v sobě tuto pravdu. Rozpoznanou nebo ne.

Tobiáš: Pamatuješ si na svůj život a na to, kde jsi byl před tím, než jsi tu začal žít?

Modřín: Podle mého názoru je to první strom, ve kterém jsem.

Bartoš: Jsou ve stromech poprvé i jiné stromové bytosti?

Modřín: Kladete velmi těžké otázky. Já prostě prožívám přítomnost a nevím a ani nechci vědět víc.

Bartoš: Promiň, nevěděl jsem.

Modřín: Nevadí.

Tobiáš: Jak vypadá tvůj den v lese?

Modřín: Probudím se a usměju se na svět.

Bylo cítit, že poslední otázky Modřínem vnitřně velmi otřáslly. Vyšší strážce zareagoval a spojení přerušil.

Vyšší strážce: Kladete mu velmi těžké otázky. K takovým pravdám by měl dospět sám, cestou svého vývoje. Díky tobě už má velmi vysoké poznání.

Bartoš: Mají i jiné stromy poznání jako modřín?

Vyšší strážce: V tomto lese je jen málo stromů, které vědí tolik jako modřín. Je to vůle Světla, abyste pokračovali v těchto rozhovorech. Čas od času vás jednoduše odpojíme.

Tobiáš: Možná ne dnes, ale rádi bychom ti také položili několik otázek.

Vyšší strážce: K tomu budou povoláni jiní. Já se starám jen o Modřín a jeho bratry.

Tobiáš: Můžeme tvůj komentář zahrnout do knihy?

Vyšší strážce: Ano, rozšíří to poznatky lidí o stromech. Já je také nazývám stromy.

Po tomto poselství jsme se rozhodli dnešní besedu ukončit.

2.7 Výčitky od Ořechu

Druhý den jsem se rozhodl promluvit s Ořechem, který roste před mým domem.

Ořech: Víím, s čím jsi přišel.

Bartoš: Ano?

Ořech: Velmi jsem trpěl.

Bartoš: Omlouvám se ti, Ořechu. Tehdy jsem si nebyl vědom, že ti způsobuji bolest.

Ořech: Dvakrát jste mě, ty s tátou, velmi ořezali. Cítil jsem to.

Bartoš: Je mi to velmi líto.

Ořech: Cítím lítost.

Bartoš: Ještě jednou se omlouvám.

Ořech: Odpouštím ti, protože si to zasloužíš.

Bartoš: Děkuji.

Ořech: Miluji tě, protože máš velmi čisté srdce. Jsi výjimečný.

Bartoš: Snažím se, Ořechu.

Ořech: Chci, aby se mé poselství dostalo do světa: My cítíme!

Bartoš: Slibuji vám, že se to stane.

Ořech: Děkuji.

Bartoš: Vždy jsem to tak cítil. I když jsem tě neslyšel.

Ořech: Protože je to pravda.

Bartoš: Můžu pro vás něco udělat?

Ořech: Záleží mi na tom, aby se toto poselství dostalo do světa. To je jediná věc.

Bartoš: Víím, že náš vztah se tak rychle neobnoví.

Oříšek: Je to jako kdyby vám někdo uřízl ruce a pak se vám omluvil. Dokázali byste si s někým takovýmto způsobem povídat?

Bartoš: Máš pravdu, Ořechu.

2.8 Stromy o jejich vzhledu

Druhý den měl Tobiáš nějakou práci, a tak jsem se vydal ke stromům v lese sám. Rozhodl jsem si s nimi promluvit o jejich vzhledu.

Bartoš: Vítejte, Javore.

Javor: Vítejte, Bartoši.

Bartoš: Rád bych se vás dnes zeptal, jak vypadáte?

Javor: Vzhledově jsme velmi podobní lidem.

Bartoš: Ptám se, protože vás nevidím. Vidím jen obrysy tváří a úsměvy.

Javor: Jednoho dne uvidíš. Chce to Světlo.

Bartoš: Takže máte dvě ruce a dvě nohy.

Javor: Ano, máme dvě ruce a dvě nohy.

Bartoš: Pohybujete se uvnitř stromu jako byste plavali?

Javor: Je to napůl létání, napůl plavání.

Bartoš: A máte nějaké oblečení?

Javor: Ano, máme oblečení.

Bartoš: Mají všechny stromy podobný vzhled, nebo to závisí na druhu stromu?

Javor: Například borovice jsou štíhlejší a působí ženštěji.

Bartoš: Vypadají všechny javory stejně?

Javor: Ano, jsou si velmi podobné.

Bartoš: Jak tedy vypadá vaše oblečení?

Javor: Je to takový oděv se zelenými listy.

Bartoš: Bývá vám zima?

Javor: Ne, Bartoši, necítím chlad.

Bartoš: Rád bych tě viděl.

Javor: Zavři oči. Co vidíš?

Bartoš: Vidím, jako bys tancoval nebo lépe řečeno, točil se uvnitř stromu.

Javor: Takto vyjadřujeme radost.

Bartoš: Děkuji za tento krátký rozhovor, Javore.

Javor: Děkuji, Bartoši. Navštěvuj mě častěji.

Bartoš: Dobře Javore.

Rozhodl jsem se přiblížit k modřínu.

Bartoš: Ahoj, příteli.

Modřín: Vítej.

Bartoš: Chtěl bych se ti omluvit za nedávné těžké otázky.

Modřín: Nestojí to za řeč.

Bartoš: Dnes mluvím o vašem vzhledu. Jaká je tvá výška?

Modřín: Jsem vysoký, ale ne až tak jako ty.

Bartoš: A jakou barvu má tvoje pleť?

Modřín: Závisí to na typu zrakových orgánů, které se dívají.

Bartoš: A jak bych vás viděl já?

Modřín: Zelenavý odstín pokožky. A mám i tento druh oděvu.

Bartoš: Z listí?

Modřín: Jak to víš?

Bartoš: Mluvil jsem o tom s Javorem.

Modřín: Je hezké, že máš v lese víc přátel.

Bartoš: Rostete tak, jak roste strom?

Modřín: Ano, přesně tak.

Bartoš: A pamatuješ si dobu, kdy jsi byl velmi mladý, a začaly tvé zkušenosti?

Modřín: Ne, v té době jsem byl nevědomý.

Bartoš: A na co si, ze svých zkušeností tady, nejvíc vzpomínáš?

Dostal jsem zprávu, že modřín chce spát.

Bartoš: Mám ještě několik otázek.

Modřín: Už jen chvíli, protože se mi chce spát.

Bartoš: Je možné vás nazývat Stromovníci?

Modřín: To je správný slovní tvar a může se používat.

Bartoš: A jakou barvu mají tvé oči?

Modřín: Nevím, nemám zrcadlo. Jdu spát.

Bartoš: Ale dnes máš "hrubý" hlas.

Modřín: Takový druh jemnocitu máš dnes. Nemám jiné rady.

Bartoš: Dobrou noc, Modříne.

Modřín: Děkuji, příteli.

Po tomto rozhovoru jsem šel za Aldanielem.

Aldaniel: Jak se cítíš, Bartoši?

Bartoš: Dobře, a ty?

Aldaniel: Velmi dobře, vždy se tak u tebe cítím.

Bartoš: Dnes mluvíme o vašem vzhledu. Je něco charakteristického na tvém vzhledu?

Aldaniel: Ne moc, jsem průměrná bytost.

Bartoš: Máte všichni tu nazelenalou pokožku?

Aldaniel: Ano, a listový oděv, ale to je něco, o čem, jak vidím, víš.

Bartoš: A jak víš, že to vím?

Aldaniel: Můžeme z vás číst jako z otevřených knih.

Bartoš: Máte nějaké úkoly uvnitř stromů?

Aldaniel: Máme povinnosti, ale teď není čas o tom mluvit.

Bartoš: Nejsem na to připraven?

Aldaniel: Lidstvo si to nezaslouží.

Bartoš: A bude lidstvo někdy připraveno na toto poznání?

Aldaniel: Ano, ale nebude to dnes. Pán Bůh stejně dává světu hodně v podobě vašich poselství.

Bartoš: Stále mě to překvapuje.

Aldaniel: Jen o tom nechceme mluvit. Víš, jací jsou lidé. Lidstvu stačí málo, aby někoho ponížilo. Mohou se tomuto poznání smát a to nám není příjemné.

Bartoš: Teď už plně chápu, proč o tom nechcete mluvit.

Aldan: Nechceme. To je náš obecný postoj.

Bartoš: Myslím, že tady náš rozhovor ukončíme. Děkuji ti, příteli, za tvá dnešní slova.

Aldaniel: Děkuji, Bartoši.

Druhý den jsme se s Tobiášem opět vydali k Modřínu, abychom pokračovali v rozhovoru o vzhledu, ale i o jiných tématech:

Bartoš: Dobrý den.

Modřín: Vítej.

Bartoš: Toto je zrcadlo, Modříne. Dávám ti ho, abys popsal svou tvář. *(Podal jsem mu zrcadlo, které mi dal průvodce).*

Modřín: Jsem šokován, že jste mi dali něco takového. Vidím se poprvé.

Bartoš: Co cítíš?

Modřín: To je neuvěřitelné. Děkuji.

Tobiáš: Jak by ses popsal?

Modřín: Jsem krásná bytost. Děkuji za nádherný dar.

Tobiáš: Jakou barvu mají tvé oči?

Modřín: Krásně zelené.

Bartoš: A máš spoustu vlasů?

Modřín: Mám bujné vlasy.

Tobiáš: A v jaké barvě?

Modřín: Jsou také zelené, ale jiné.

Tobiáš: Je to tmavě zelená nebo světle zelená barva?

Modřín: Taková lesklá.

Tobiáš: Oči jsou tmavší než vlasy?

Modřín: Oči mají hloubku, dodávají mi šarm.

Bartoš: A máš dlouhé vlasy?

Modřín: Nejsou příliš dlouhé, ale ani krátké. Bartoši, velmi pěkně ti děkuji za tento dar. Jsem ti velmi vděčný. Nevěděl jsem, jak vypadám.

Bartoš: Vnímám, že nemáš boty?

Modřín: Nemám, a na co by mi byly boty?

Bartoš: A jakou barvu mají tvé rty?

Modřín: Také mají zelenou barvu.

Tobiáš: Máš zuby?

Modřín: Víím, že vás to možná šokuje, ale nemám zuby. Nepotřebuji je.

Bartoš: Takže nic nejíte ani nepijete?

Modřín: Můžu pít, ale nepotřebuji to.

Tobiáš: Jaké máš uši?

Modřín: Mám, podobné elfským, ale kratší. Nevypadají jako lidské, ale nejsou ani jako u elfů.

Tobiáš: Máš vousy?

Modřín: Ne, Tobiáši, na mém obličejí nic neroste.

Tobiáš: A obočí?

Modřín: Ano, velmi jemně načrtnuté.

2.9 Další otázky pro Modřín

Pokračovali jsme v rozhovoru s Modřínem.

Bartoš: Chceme s tebou pokračovat v rozhovoru. Řekl jsi, že když jsi byl mladý, neuvědomoval ses. Takže vaším cílem je uvědomit si sám sebe?

Modřín: Ano, Bartoši. To je cílem každé přírodní bytosti. I vy, lidé, máte tento cíl.

²Bartoš: Tvé prožívání je v úrovni jemnější hmoty, než je naše?

Modřín: Prožívání mám ve hmotě, co je nejbližší zemi.

Bartoš: Je to astrál?

Modřín: Ne, nepotřebuji astrální tělo, které je mostem.

Bartoš: Máš i tělo z vyšší úrovně?

Modřín: No, tohle je můj zevnějšek. Mé jádro je bytost a tvé je duch.

Bartoš: Chápu správně, že cítíte všechno, co strom prožívá?

Modřín: Ano, jsem s ním tak propojený, že cítím všechno.

Tobiáš: Je podzim. Cítíš, jak padá jehličí?

Modřín: Cítím to, co cítí strom.

Bartoš: Takže kdyby ti někdo uřízl větev, cítil bys utrpení?

Modřín: Velmi by mě to bolelo.

Bartoš: Nenudíš se někdy v tom stromě?

Modřín: A ty se nenudíš, když chodíš pořád dokola? Nemám čas na nudu.

Tobiáš: Můžeš říci něco o bytosti, kterou nazývám Vyšší strážce?

Modřín: Pečuje o nás a má spoustu znalostí.

Tobiáš: Stará se jen o stromy?

Modřín: Ano, například elfové mají jiného strážce.

Bartoš: Kolik stromů má v péči?

Modřín: Je to takový sektor, takový kruh stromů, a v oblasti jsou stromy různých druhů.

² Podle díla "Ve světle pravdy: Poselství Grálu" od Abd-ru-shina úroveň jemné hrubohmotnosti. Na druhé straně astrál je střední hrubohmotnost, která je o něco nižší a bližší našemu fyzickému světu.

Tobiáš: Jak se jmenuje Vyšší strážce?

Modřín: Jednoduše strážce.

Tobiáš: Mají stromy pohlaví?

Modřín: Nevím, co tím myslíš. Nemám žádné reprodukční orgány.

³Tobiáš: Pohlaví není určeno pohlavními orgány, ale typem aktivity.

Modřín: Cítím se mužnější. Nevím, jak je to s ostatními. Mám pocit, že většina stromů jsou mužské formy.

Tobiáš: Mluvíte často se stromy, které rostou vedle vás?

Modřín: Ne často.

Tobiáš: A pokud už, o čem si povídáte?

Modřín: Pozdravíme se navzájem. Ve skutečnosti stačí úsměv.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme za tvé postřehy.

Modřín: Ještě jednou vám děkuji za zrcadlo. Jsem vám vděčný a mám vás rád.

2.10. Kdo jste ve skutečnosti?

Druhý den jsem šel sám za Aldanielem.

Bartoš: Ze vztahu s javorem a modřínem vím, že potřebuješ spánek. Když spíte, zdají se vám nějaké sny?

Aldaniel: Mám sny, ale nechci se o ně dělit. Je to velmi soukromé.

Bartoš: Přemýšlel jsem o tom, kdo skutečně jste. Jste součástí stromu, nebo je strom součástí vás?

Aldaniel: Obě chápání jsou nesprávná. Jsem součástí podpory stromu. Jeho nejvěrnější strážce. Nazývají nás stromovníci.

Bartoš: Trochu jsem o tom přemýšlel a myslím si, že tak jako sylf není vítr, rusalka nebo nymfa není řeka nebo jezero, tak jako skřítek není krystal, tak ani stromovník není strom.

Aldaniel: Ano, Bartoši, to je správné pochopení.

Bartoš: Spousta lidí si myslí, že si povídá se stromy. Vlastně to tak říkám i já.

Aldaniel: V určitém stadiu vývoje je to vhodné.

Bartoš: Takže lze mluvit se stromem, s jeho jádrem, nebo je to možné jen s vámi?

Aldaniel: Prostřednictvím citu se spojuješ se stromem a se mnou, ale řečový aparát máme jen my.

³ Více o tomto tématu naleznete v díle: "Ve světle pravdy: Poselství Grálu" od Abd-ru-shina.

Bartoš: Pozastavuji se nad názvem knihy. Vlastně je to vaše kniha, protože se dělíte o ni se světem. Je lepší ji nazvat: "Stromy hovoří" nebo "Stromovníci hovoří"?

Aldaniel: První název je přesnější. Lidé nás nazývají stromy a většina z nás to akceptuje.

Bartoš: Jak je libo. Nazvu knihu: "Stromy hovoří".

Aldaniel: Nezapomeň, Bartoši, že ani já nevím všechno.

Bartoš: Co to znamená?

Aldaniel: Mnohé z toho, co vám říkám, jsou mé názory a mohu se mýlit.

Bartoš: Mám rád, když se na mě usmíváš, jak se usmíváš teď. Usmíváš se pořád?

Aldaniel: Obecně mám pozitivní přístup. Úsměv je jeho projevem, ale ne vždy se usmívám.

Bartoš: A máš i smutné dny?

Aldan: Jsem velmi radostná bytost. Občas se vyskytne nějaký smutek, ale je to vzácné.

Bartoš: Když chci navázat kontakt s nějakým stromem, vždy vidím obrys usmívajícího se obličeje. Usmíváte se na všechny lidi?

Aldaniel: Máme velmi rádi děti. Mají tu čistotu, kterou dospělí ztratili. Občas se najdou osvícené duše, ale obecně je lidstvo padlé, o tom jsme už mluvili.

Vzpomínáte si na starý Buk Samotář, se kterým jsem si před časem povídal poprvé. Cítil jsem, že bych ho měl oslovit a popovídat si s ním. Roste poměrně blízko Aldaniela.

Buk samotář: Vzpomínám si na tebe.

Bartoš: Kdo jsi? Můžeš to nějak definovat?

Buk samotář: Nazývají nás různě a také se různě definujeme. Většina z nás se zabývá výlučně jen zkušenostmi a nepřemýšlí o nich.

Bartoš: A jaké jsou vaše cíle?

Buk samotář: Cílem je dostat se na vyšší úroveň rozvoje.

Bartoš: Jsi samotářský typ. I já jsem rád sám. Mám pocit, že většina z vás má ráda samotu.

Buk samotář: Máme rádi samotu, milujeme ji.

Bartoš: A máte nějaké hry?

Buk samotář: Omladina, mladí, více tančí a to je jejich zábava.

Bartoš: Chápu to tak, že ty netančíš?

Buk samotář: Samozřejmě, že ne.

Bartoš: Hádám, že se ani neusmíváš tak často jako Aldaniel.

Buk samotář: To nepotřebuji. Jsem prostě jiný.

Bartoš: Chtěl jsem si s vámi popovídat, abych si rozšířil své poznatky o vás. Protože i já cítím, že jste velmi odlišní.

Buk samotář: Nazývejte nás stromy. Jsem v tomto stromu už tak dlouho a cítím se jako jeden z nich. Neberte mi to potěšení být stromem.

Bartoš: Děkuji, myslím, že tento rozhovor poskytuje širší rozhled.

Buk samotář: Koneckonců, říkám vám pravdu.

Bartoš: Děkuji, Buku, jsi úžasný.

Buk samotář: Myslím, mládenče, že by sis měl promluvit s mladými.

Vrátil jsem se k Aldanielovi.

Aldaniel: Starý Buk. Mohl by to být tvůj dědeček.

Bartoš: Víš, o čem jsem s ním mluvil?

Aldaniel: Mám tušení, co ti řekl.

Bartoš: Co si o tom myslíš?

Aldaniel: Takhle vidí svět.

Bartoš: On to vidí trochu jinak než ty.

Aldaniel: To je v pořádku. Nemám s tím problém.

Bartoš: Ale já vás mám rád oba. Velice vám děkuji za rozhovor.

Aldaniel: Přijď znovu, Bartoši. Čekáme na tebe.

Uklonil jsem se Buku a Aldanielovi a odešel jsem domů.

2.11. Zjizvený dub

Měli jsme den přestávky v komunikaci se stromy. Trochu pršelo a my jsme se vzdali našich interakcí. Druhý den jsme se rozhodli oslovit strom, který jsme velmi dobře znali, ale na stránkách této knihy jsme si s ním ještě nepovídali.

Bartoš a Tobiáš: Zdravíme tě.

Dub: Srdečně vás vítám.

Bartoš: Máš jizvu po zásahu bleskem, který tě zasáhl asi před 10 lety. Pamatuji si, když jsme ji viděli poprvé. Můžeš o ní něco říct?

Dub: Chtěl bych říci, že taková je příroda, takové věci se stávají.

Bartoš: Cítil jsi bolest po zásahu bleskem?

Dub: Bylo to pro mě překvapující a samozřejmě jsem cítil bolest, ale nikomu to nezazlívám. Takové situace nás dělají ještě silnějšími a jsou potřebné v procesu vývoje.

Tobiáš: Stále cítíš bolest?

Dub: Ne moc, je to už velmi stará rána.

Bartoš: Jak vnímáte procesy, které bouře přináší?

Dub: Je to nezbytný proces očisty a my jsme velmi rádi, když k němu dochází. Vývoj není jen idylický, se slunečním svitem, ale také s větrem a bouřemi. Takové procesy nás očišťují a posilují.

Tobiáš: A bojíte se bouří?

Dub: Nemohu mluvit za všechny. Já se nebojím, protože jsem už zažil ty nejtěžší faktory, které bouře přináší, a plně akceptuji to, co přináší. Jsem také klidný, protože vím, že je to nutné, a dokonce se těším, když přichází.

Tobiáš: Takže, i vy se někdy bojíte?

Dub: Ano, zejména ti z nás, kteří jsou velmi citliví. S procesem zrání veškerý strach zmizí.

Tobiáš: Nacházíš se na místě, které je velmi navštěvované lidmi. (Je to křižovatka cestiček v lese). Co bys řekl o lidech?

Dub: Ano, setkávám se s lidmi každý den, ale vy už znáte pravdu o lidech. Velice si tě vážíme za to, že nás chceš přiblížit lidem. Věřím, že je ještě mnoho dobrých lidí, kteří si zaslouží být s námi v kontaktu.

Bartoš: Chtěl bys něco říct lidem, kteří to budou číst?

Dub: Bez ohledu na to, jaké bouře přinášejí dějiny, každé utrpení může zušlechtit. Z každého utrpení můžeš vyjít posílen. Stejně jako stromy a rostliny, ani lidé, kteří nezažili bouře, nejsou tak silní jako ti, kteří jimi byli obdařeni.

Tobiáš: Děkuji ti, Dube, za tvou moudrost. Chtěl bys na závěr něco dodat?

Dub: Buď silný. Pán Bůh vždy obdarovává tím, co je potřebné pro další rozvoj.

2.12. Zajímavé postřehy od Modřínu

Potom jsme se vydali k Modřínu.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, Modříne.

Modřín: Vítejte.

Bartoš: Na začátek otázka: řekl jsi, že se můžete pohybovat v rámci aury stromu. Co by se stalo, kdybyste tuto hranici překročili?

Modřín: Nevydržel bych dlouho a zemřel bych.

Bartoš: Takže jsi úzce spjat se stromem?

Modřín: Ano, s jeho zářením. Jsem na něm závislý.

Tobiáš: Je vůbec možné překročit toto záření?

Modřín: Ano, ale neznám nikoho, kdo by to zažil.

Bartoš: Takže celý tvůj svět je strom?

Modřín: Je to celý můj ekosystém, mé pole působnosti.

Bartoš: A necítíš se trochu jako ve vězení?

Modřín: Miluji být tady a jsem v naprosté harmonii a přijetí této zkušenosti.

Bartoš: Co by se ti stalo, kdyby někdo ten strom vyťal?

Modřín: V krátké době bych odešel za zkušenostmi jinam.

Bartoš: Chápu, že by to byl předčasný odchod?

Modřín: Ano, protože naším cílem je dosáhnout zralosti.

Bartoš: Takže, kdybys odešel bez dosažení úplné zralosti, musel by ses vrátit do hmotných světů?

Modřín: Předpokládám, že tomu tak je, ale odpověď na tuto otázku neznám.

Tobiáš: Zvyšují znalosti úroveň tvého poznání rychleji?

Modřín: Ano, ale musí být pravdivé. Nesprávné názory vývojem odpadají. K mnoha pravdám musíme dospět sami, ale jsou zde i vnější podněty, například rozhovory s vámi.

Bartoš: Skončí někdy váš vývoj?

Modřín: Cítím, že vývoj nemá konce, stejně jako vývoj lidských bytostí. Pán nám připravil pole, na kterém můžeme růst na věčnost.

Tobiáš: Javor řekl, že se pohybujete ve stromu pohybem mezi létáním a plaváním. Jak vysoký jsi jako bytost a můžeš o tom říct víc?

Modřín: Toto je náš domov a my se zde cítíme jako ryba ve vodě. Myslím, že moje výška je asi 1,6 metru.

Tobiáš: Máte krásný výhled na krajinu, když jste na vrcholu stromu?

Modřín: Velmi krásná otázka, Tobiáši. Mám výhled na své místní bratry, je úžasné, že se můžeme vidět, vnímám to jako dar.

Bartoš: Jednou jsi řekl, že se můžeš spojit s vyšší úrovní. Musíš "plavat" nebo "letět" výš, aby ses s ní spojil?

Modřín: Ne, Světlo má přístup ke mně, tady dole.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme ti, příteli, za tvé postřehy. Myslíme si, že ti stále lépe rozumíme.

2.13. Lípa u kostela

V blízkosti kostela, u hřbitova, roste lípa. Je to strom, se kterým jsem v kontaktu už rok, možná rok a půl. Mnohokrát mě podržela, když jsem měl horší dny. Její podpora je pro mě neocenitelná. Rozhodli jsme se popovídat si s jejím stromovníkem po několikadenní přestávce.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den.

Lípa: Vítejte.

Bartoš: Jsi na konkrétním místě, na hřbitově u vchodu do kostela. Vidíš zde spoustu lidí?

Lípa: Ano, zejména v neděli a během svátků je zde mnoho lidí.

Tobiáš: Co bys řekl o těchto lidech?

Lípa: Jsou zaneprázdnění, nemyslí na Boha.

Bartoš: Přibližuje je podle tebe skutečnost, že chodí do kostela, k Bohu?

Lípa: Podle mého názoru to bylo cílem, přiblížit lidi k Bohu. Já to však nevnímám tak, že by to tady lidi přivádělo blíže k Bohu.

Tobiáš: Na hřbitově je pravděpodobně mnoho zatoulaných duší. Vidíš je?

Lípa: Ano, vidím, ale oni mě nevidí.

Tobiáš: Můžeš o tom říci víc?

Lípa: Jsou tak ztraceni, že mi je z toho někdy až úzko u srdce. Je mi jich velmi líto, ale nemůžu jim pomoci.

Bartoš: Proč jsou zde tyto duše, jak to chápeš?

Lípa: Cítí spojení s tělem, protože když žili, mysleli si, že jen tělo dává život. Stále jsou velmi propojeni s hutnou hmotou.

Bartoš: Můžeme těmto duším nějak pomoci?

Lípa: Můžeme se za ně modlit, ale podle mého názoru to moc nepomůže, ostatně si teď, podle mě, ani pomoc nezaslouží. Čas ukáže, zda se obrátí ke Světlu a k Pravdě, k Pravdě o sobě a o světě, ale to musí přijít od nich.

Tobiáš: Jaká je podle tebe energie v kostele?

Lípa: Podle mého názoru je kostel energeticky čistý, ale je to jen můj názor, protože tam sám nechodím. Chtěl bych něco říct lidem, kteří chodí do kostela.

Bartoš a Tobiáš: Jak je libo...

Lípa: Zapomněli jste na Boha a dobro. Pán vás všechny miluje, ale vy Ho neznáte. Probudte vroucnost svých srdcí, naučte se pravdivě se modlit a přiblížte se k Bohu.

Bartoš: Chceš ještě něco dodat?

Lípa: Na světě je hodně dobra, ale lidé ho nevidí, stále žijí ve svých problémech a starostech.

Bartoš: Dal bys nějakou radu všem ztraceným lidem?

Lípa: Udělejte vše pro to, abyste znovu získali spojení s duchem, váš vývoj končí u intelektu. Světlem to není tak chtěno. Rozvíjejte cit, protože právě cit vás spojuje se Světlem.

Bartoš: Existuje podle tebe nějaký způsob, jak tento cit probudit?

Lípa: Člověk musí především chtít dobro a najít lásku k bližnímu. To, že to člověk nedělá, je jeho vina. Chtěl by dosáhnout všeho, aniž by na sobě pracoval. Každý má jinou cestu rozvoje, podle mě je však základem chtít dobro.

Bartoš: A stává se, že vidíš tady u kostela osvícenější lidi?

Lípa: Takových lidí je velmi málo. Už moc dlouho jsem takové lidi neviděl. Jsem rád, že mám mezi lidmi dva přátele. Nyní mluvím o vás. Jsem také rád, že se snažíte sblížit nás, přírodní bytosti, s lidmi – je to velmi ušlechtilá výzva.

Bartoš: Myslíš si, že lidé budou otevření těmto poselstvím, která chceme sdílet?

Lípa: Existuje malá skupina lidí, kteří za tím půjdou, ale to stačí. Světlo nepotřebuje dav.

Tobiáš: A jak se díváš na všechna náboženství?

Lípa: Stojím u kostela a mohu hlavně mluvit o něm. Podle mého názoru kostel neplní svůj účel. Lidé by se v něm měli spojit s Bohem. Z mně neznámých důvodů se to však neděje. To, co mělo sloužit člověku, neplní svůj úkol. Chtěl bych však říci něco jiného. Čas ukáže, jestli se lidé probudí k duchovnosti, ale ten čas se krátí a lidstvo na tom není dobře.

Tobiáš: Věřím, že je může probudit jen velké utrpení.

Lípa: Ano, Tobiáši, je to potřebné a zároveň spravedlivé.

Bartoš: Chtěl bys na závěr rozhovoru ještě něco dodat?

Lípa: My, přírodní bytosti, stále věříme v lidskost, ačkoli tato víra se zmenšuje. Stále doufáme v probuzení lidstva a věříme v přicházející království, které je velkým příslibem.

Bartoš a Tobiáš: Děkuje ti, Lípo, za tvé vzkazy.

Lípa: I já vám děkuji za vaše přátelství a věřím, že moje vzkazy světu něco dají.

2.14. Těžké otázky

Ve stejný den jsme se vydali za Modřínem, abychom mu položili několik otázek.

Bartoš a Tobiáš: Zdravíme tě opět.

Modřín: Vítejte.

Bartoš: Řekl jsi, že prožíváš něco jiného než astrál. Je to vyšší než astrál?

Modřín: Ano, samozřejmě. To je pravda.

Bartoš: Děkuji za odpověď, i já jsem to tak cítil. Řekl jsi, že kdyby někdo například pokácel strom, za krátký čas bys odešel. A nemohl by ses spojit s auroou jiného stromu, abys v něm zůstal?

Modřín: Já se domnívám, že je nepravděpodobné, že by stromovníci mohli přežívat v jiném stromě než v tom, ve kterém začali svou zkušenost.

Bartoš: Souvisí to s jedinečným zářením každého stromu?

Modřín: Myslím, že je to tak.

Tobiáš: Jak rozsáhlá je aura stromu a můžete prostřednictvím ní přímo komunikovat s ostatními stromovníky ve vaší blízkosti?

Modřín: Ano, aura stromu je poměrně rozsáhlá a spojuje se se sousedními stromy. To, co jste popsali, je možné, ale osobně nemám takovou zkušenost.

Bartoš: Jste zvyklí říkat, že máte vyšší obaly, stejně jako lidé. Můžete vědomě vyjít z vyššího obalu?

Modřín: Víím, co máš na mysli. Neznám nikoho, kdo by to zažil, je to spíše nemožné.

Bartoš: A vaše sny jsou zážitky vašich vyšších těl?

Modřín: Nevím všechno, ale snad je tomu tak.

Bartoš: Dokážete kontaktovat jiné, včetně lidí, na dálku?

Modřín: Ano, je to možné, ale dělám to nerad.

Bartoš: Podle vás jsou vaše vyšší obaly spojeny s vyššími obaly stromu, tak jak jste vy spojeni s posledním obalem stromu?

Modřín: Ano, jsem přesvědčen, že je to tak, až na to, že strom má stále astrální obal a hutný hmotný obal, ten, který lidé vidí.

Bartoš: Modříne, víím, že jsem pokládal těžké otázky, ale chtěl jsem také vědět, jestli máte úplný přehled o těchto tématech.

Modřín: Toto jsou velmi těžké otázky, prostě nevím všechno.

Tobiáš: Jak je možné, že umíš polsky a můžeš s námi komunikovat v tomto jazyce?

Modřín: Nevím přesně, jak to je, ale já to chápu tak, že Bartoš rozumí tomu, co cítím.

Tobiáš: Takže by ses domluvil i v jiném jazyce?

Modřín: Ano, v každém, vždyť pojmy jsou stejné v každém jazyce.

Bartoš: Jak vnímáte čas?

Modřín: Chápu, že každá úroveň má jiný smysl pro čas, ale můj smysl pro čas je velmi blízký tomu vašemu. Chci říci, že některé otázky jsou velmi obtížné, ale myslím, že už nám rozumíte a znáte nás stále lépe.

Bartoš: Myslím, že to je konec našich těžkých otázek.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme ti za rozhovor a brzy se opět setkáme.

Modřín: Také doufám, že se brzy uvidíme.

2.15. Starý mladý

Potom jsme se vydali za Habrem, poměrně mladým stromem, abychom si s ním promluvili o jeho mládí.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, Habře.

Habr: Víím, že jste přišli mluvit o mládí, cítím to.

Tobiáš: Jsi relativně mladý strom. Jak vnímáš mládí?

Habr: Mladá bytost musí zažít spoustu věcí, mnohé z nich jsou nepříjemné, ale jsou potřebné pro její rozvoj. Někdy jsou lekce obtížné, ale to nic nemění na tom, že jsme se sem přišli učit.

Bartoš: Hrál jsi nějaké hry, když jsi byl mladý?

Habr: Tančíme v rytmu lesa, zpíváme písně, milujeme mládež.

Tobiáš: Jednou mi někdo řekl, že mým silným stromem je habr. Velmi dlouho jsem v tomto lese hledal takový strom a ty jsi jediný, který jsem potkal.

Habr: Já vím, zapadáme do sebe. Zavolať jsem tě a ty jsi mě našel. V mém okolí už nejsou žádné habry, ale věděl jsem, že mě najdeš.

Tobiáš: Moje intuice mi říkala, že tě najdu právě tady.

Habr: Ano, Tobiáši, jsme propojeni prostřednictvím citu, a i když jsme daleko, můžeme cítit, co cítí ten druhý. Jsem tvůj strom síly a to je pravda.

Tobiáš: A co to vůbec znamená, že jsi můj strom síly?

Habr: Naše energie se na určité úrovni doplňují a ty, Tobiáši, mě vlastně potřebuješ stejně jako já tebe. Buď mi bratrem.

Tobiáš ho objal.

Habr: Velmi se mi líbí, jak mě objímáš.

Bartoš: A co si myslíš o mně?

Habr: Mám raději Tobiášovu energii, ale ty se mi taky líbíš. Oba jste čistá energie. Stromy vás milují.

Tobiáš: Chceš ještě něco říct?

Habr: Ano, svět má barvy a odstíny a my si v nich můžeme vybrat to, co nám slouží. Vybírejme si proto moudře, to, co je v souladu s naší vnitřní touhou.

Tobiáš: Chceš něco odkázat mladým lidem?

Habr: Mladí jsou někdy zralejší než staří, ale je čas učit se a dělat chyby. Učte se, mladí, ze svých chyb. To, co pochopíš v mládí, vyklíčí ve stáří.

Tobiáš: Tvá moudrost mě dojala. Velice ti děkuji.

Habr: Ano, Tobiáši, já jsem už ve třetím stromě, takže nejsem nejmladší.

Bartoš: Takže se vracíte k úrovním hmoty?

Habr: Ano, je to přirozené a mnozí z nás se sem vracejí.

Tobiáš: Pamatují si to všechny stromy, vědí to?

Habr: Není to nezbytná znalost. Já si to pamatuji.

Tobiáš: Vždy jsi byl habrem?

Habr: Ano, jsem potřetí habr, to je můj druh.

Bartoš: Rozumím tomu správně, že vaše vyzařování je úzce spojeno s jedním stromem?

Habr: Ano, jsme napojeni na záření jednoho stromu a nemůžeme přeskočit na jiné stromy. Ty jsou domovem jiných bytostí, a kdyby to bylo možné, nastal by chaos.

Bartoš a Tobiáš: Dojímá nás tvá moudrost a děkujeme za tvé krásné zprávy.

Habr: Děkuji. Jste ještě tak mladí.

Vrátili jsme se k Modřínu.

Bartoš: Právě jsme si povídali s Habrem, který už zažívá svůj třetí strom.

Modřín: Ano, Bartoši. Tomuto tématu jsem už úplně porozuměl. Toto je můj první strom a vím, že se můžeme opět vrátit ke zkušenostem. Díky tobě se i já učím. Děkuji ti za to!

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme za rozhovor.

Modřín: Děkuji.

2.16. Habr uvádí věci na pravou míru

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den.

Habr: Konečně jste tady.

Bartoš: Kontaktoval jsi mě na dálku. Řekl jsi, že bys chtěl opravit to, co nám řekl Modřín.

Habr: Jedná se o cestování ve vyšších obalech (schránkách). To je samozřejmě možné. Modřín to takhle nezažívá, a proto to neví. Zralost mladších stromů je nedostatečná. Modřín je k tomu ještě mladý a nepřipravený.

Bartoš: Takže zažívá jen svůj zevnějšek a sny?

Habr: Ano. Většina lidí to má také tak, ale jsou lidé, kteří mohou vědomě odejít. Vždy je to dáno stupněm vyspělosti a připravenosti.

Bartoš: Chápu, že nepřipravená bytost by mohla takovým prožíváním způsobit více škody než užitku? Rozumím tomu tak, že váš vyšší obal, který opouštíte, není spojen s vyšším obalem stromu a můžete cestovat na větší vzdálenosti?

Habr: Ano, rozumíš tomu dobře. Jen moje vnější schránka, ta, která je nejbližší lidem, je v jednotě se stromem.

Tobiáš: Když jsi mluvil s Bartošem na dálku, bylo to skrze vyšší schránku nebo spojovací kanál?

Habr: Skrz kanál. Nemusím jít ven, abych si povídal na dálku.

Bartoš: Chápu, že vaše vyšší obaly spolu s jádrem jsou spojeny s vnějším obalem podobně jako struktura dalekohledu, tzn., že jsou do sebe vsazeny. Je to správné chápání?

Habr: Ano, a když odcházím a vzdaluji se s vyšším obalem, jsem spojen se svým vnějším obalem. Stále jsem spojen s tělem, které slyšíte.

Bartoš: Takže vaše aktivita, když jdete ven, je podobná astrálnímu cestování – snům u lidí?

Habr: Ano, je to velmi podobné. Až na to, že já mám zkušenosti s vyššími těly.

Tobiáš: Včera jsi nám řekl, že si pamatuješ své předchozí životy. Pamatuješ si na životy mezi nimi a na to, kde jsi tehdy byl?

Habr: Ano, pamatuji si to, nedosáhl jsem plné zralosti, a proto jsem se vrátil.

Tobiáš: Je tvým cílovým bodem kruh bytostného?

Habr: Ano, ale nebyl jsem v něm mezi inkarnacemi. O to usilují všechny stromové bytosti, které se vyvíjejí ve hmotě světa.

Tobiáš: Takže jsi byl na některé z jemnohmotných úrovní? Přežíval jsi tam ve stromě?

⁴Habr: Ano, ale tam se můžeme vzdálit od stromů, které jsou na té úrovni zároveň našimi domovy.

Tobiáš: Byli na té úrovni i lidské duchové?

Habr: Tam, kde jsem byl, nebyli žádní lidské duchové. Byly tam samé stromy a stromové bytosti, tedy stromovníci.

Tobiáš: Když se vrátíš do bytostného kruhu, budeš už navždy ve stromu, ve kterém se probudíš?

Habr: V bytostném kruhu pravděpodobně platí jiné zákony než ve hmotě, ale na tuto otázku žel neznám odpověď.

Bartoš: Vztahuje se vaše reinkarnace i na stromy nebo jen na stromovníky?

Habr: Tím si nejsem jistý. Víím, že já jsem stejný a podle mého názoru se stromy mohou lišit, ale stále se jedná o tentýž druh, kterým je habr.

Tobiáš: Takže strom má samostatné jádro a ty máš své jádro? A obě patří k bytostnému druhu?

Habr: Myslím, že ano, a je to v souladu s mými současnými poznatky.

Bartoš: Můžeš mě navštívit i ve svém vyšším obalu?

Habr: Ano, samozřejmě, ale musel bys mít ještě jemnější sluch, abys mě slyšel, takže si myslím, že spojení přes kanál je nyní naprosto dostačující.

Bartoš: Takže si povídáme na dálku?

Habr: Dalo by se to nazvat formou telepatie.

Tobiáš: O jakých tématech bys s námi chtěl mluvit?

Habr: Můžeme zvážit různé otázky. Jsem otevřený vašim návrhům. Máme například spoustu schopností.

Bartoš: Myslíš dar uzdravování?

Habr: Ano, pořád je toho hodně, o co se s vámi můžeme podělit, a pořád je na to dost času.

Tobiáš: Mohl bys říct, jaké máš schopnosti?

⁴ Vytváříme si obraz, který říká, že stromovníci v inkarnaci přežívají na úrovni jemné hrubohmotnosti. Mezi inkarnacemi přežívají na úrovni jemnohmotnosti. Proces inkarnace musí opakovat, dokud nedosáhnou úplné zralosti. Když ji dosáhnou, mohou se vrátit do úrovně svého původu - do bytostných úrovní, které jsou nad hmotou. Více o úrovních stvoření naleznete v díle "Ve světle pravdy: Poselství Grálu" od Abd-ru-shina.

Habr: Mohu se například přemísťovat. Mohu se ocitnout na jiném místě, aniž bych musel odjet a cestovat. Jednoduše se můžu ocitnout tam, kde chci v daném okamžiku být.

⁵Tobiáš: Podle mých nejlepších znalostí to mohou dělat i lidské duše na onom světě.

Bartoš: Je zde spousta starých stromovníků?

Habr: Myslím, že jich není mnoho. Doposud jste mluvili zejména s mladými.

Bartoš: Byly i tvé předchozí stromy v tomto lese?

Habr: Nejsem si jistý. Jeden byl určitě v tomto lese.

Bartoš: Víš tady o nějakých starých stromovnicích?

Habr: Myslím, že to zjistíte sami, že vás dokážou přivolat.

Bartoš a Tobiáš: Děkuje za rozhovor.

Habr: Děkuji vám, bratři.

2.17. Rodina buků

Něco nás táhlo k hledání nových konverzací. Tobiáš jasně vycítil, kam bychom měli jít, a tak jsme tam šli. Našli jsme krásnou oblast v lese se spoustou buků. Rozhodli jsme se, že druhý den si tam půjdeme promluvit s buky. Oslovili jsme prvního zástupce tohoto společenství:

Bartoš a Tobiáš: Zdravíme vás, buky! Pozdravujeme tě, Buku!

Buk1: Srdečně vás vítáme, rádi si s vámi promluvíme.

Bartoš: Od začátku mám pocit, že všechny buky v této oblasti jsou navzájem propojeny. Můžete o tom říct něco víc?

Buk1: Ano, jsme spojeni. Pro většinu z nás jsou stromy, které uslyšíte, druhými stromy, které zažíváme.

Bartoš: Je to pro mě něco nového, protože jsem obecně vnímal stromovníky jako samotáře.

Buk1: Se stromovníky je to jako s lidmi, máme různé dispozice.

Bartoš: Mohl bys říct něco víc o vašem společném poutu?

Buk1: Boží moc nás spojila. Vzájemně se podporujeme a máme se velmi rádi.

Tobiáš: Máte společný cíl?

Buk1: Chceme, aby se každý z nás co nejdříve uvědomil a plně dozrál. Na této cestě jsme spolu už léta.

Bartoš: Plánovali jste svůj sestup do této hmotnosti společně, když jste byli mezi inkarnacemi?

Buk1: Ano, a jsme rádi, že náš plán vyšel, protože jsme přistáli velmi blízko sebe.

⁵ Tyto poznatky pocházejí z knih spiritualistické literatury.

Tobiáš: Kolik vás je v této rodině?

Buk1: Je nás několik desítek a máme jednoho společného strážce, který nás podporuje a stará se o nás.

Bartoš: Mluvíte spolu často?

Buk1: Ano, i když to není až tak potřebné. Jednoduše k sobě cítíme velkou lásku.

Bartoš: Jak vám máme říkat? Rodina Buků? Osada buků? Máte nějaké oblíbené výrazy, kterými byste se dali popsat?

Buk1: Byli bychom velmi rádi, kdybyste nás nazvali rodinou Buků, víceméně to vystihuje podstatu našeho vztahu.

Bartoš: Byli jste si blízcí i mezi jednotlivými inkarnacemi?

Buk1: Ano, máme tam i starší bratry, kteří jsou již blíže k cíli uvědomění. Mnozí z nich čekají na své konečné vtělení v této hutnější hmotě.

Tobiáš: Kolik inkarnací v hutné hmotě potřebuje stromovník, aby se stal vědomým?

Buk1: Nejsem odborník v této oblasti a nechci mluvit o něčem, co neznám, ale myslím si, že se to může lišit. Úplná zralost může přijít dříve nebo později.

Bartoš: Dovol nám položit ti poslední otázku a oslovit dalšího z tvých bratrů. Je něco, co bys chtěl říct lidem, kteří to budou číst?

Buk1: Máme vás moc rádi. Váš rodinný vzor je nám velmi známý. I my tvoříme jakousi rodinu, ve které se navzájem podporujeme. Podporujte své blízké a buďte si navzájem bratry. Pánovi se velmi líbí rodinný život plný podpory a lásky. Děkuji vám za rozhovor.

Poděkovali jsme a přešli k dalšímu buku.

Tobiáš: Ahoj, Buku.

Buk2: Dobrý den. Jsem na tom podobně jako můj bratr a vím, o čem jste mluvili.

Tobiáš: Mají členové této komunity podobné povahy?

Buk2: Ano, jsme si velmi podobní a máme společný cíl, cíl sebeuvědomění.

Bartoš: Modlíte se v rámci komunity společně, zpíváte spolu? Jak vypadá vaše integrace v rámci komunity?

Buk2: Toto je velmi intimní otázka a nechci o ní mluvit. Ne o všechno se chceme s lidmi dělit.

Bartoš: Chápu to, lidé se vám mohou smát.

Buk2: Ano, a my nechceme, aby se tyto poznatky dostaly k širšímu publiku.

Tobiáš: Zavedla nás sem intuice, která nám řekla, abychom přišli k vám. Byli jsme k vám nějak přitahováni?

Buk2: Myslím, že tě sem přitáhli starší bratři nebo strážci. Poznání lesních společenství je velmi důležitým aspektem poznání nás.

Tobiáš: Vaším cílem je zvýšit povědomí – co byste o tom řekli?

Buk2: Myslím si, že znalosti zde jsou a nechci být učitelem lidí. Každý má k tomu jinou cestu a mé vedení by mohlo být diktováno mou individuální cestou. Jednoduše nechci být věštec, ale chci říci, že je dobré prostě milovat, to nás na této cestě podporuje.

Tobiáš: Předpokládám, že ne všechny druhy stromů mají svá společenství. Uvažuji správně?

Buk2: Každý druh má poněkud odlišný vzhled a jiné dominantní povahové rysy. Pokud jde o společenství, mám pocit, že ne každý to potřebuje a stromovníci, stejně jako lidé, mohou být i osamělí jedinci. My jsme si vybrali cestu společenství, ne každý si ji vybere.

Bartoš: Jste často v kontaktu se svým Vyším strážcem?

Buk2: Ano, má nás velmi rád a často nám dává úkoly, o kterých nechceme mluvit. Máme s ním vztah postavený na lásce a spoluvytváření dobra. Jsme šťastní, že nám Pán přidělil takového strážce. Desítky stromů z naší komunity se nyní připojují k vděčnosti vůči němu. I my děkujeme Pánu a věříme, že náš cíl uvědomění je stále blíže.

Bartoš: Chtěl bys, podobně jako tvůj bratr, na závěr něco lidem říct?

Buk2: Chci vám něco říct. Svět je krásný a možnost budovat společenství je krásný dar od Stvořitele. Sjednocovat lidi ve společném cíli. Cílem i vašeho života je realizovat se a vrátit se do ráje. Společenství je obrovskou podporou na cestě k dosažení tohoto cíle. Ať vás spojuje láska a posiluje cíl.

Bartoš a Tobíáš: Děkujeme velmi pěkně.

Buk2: Děkuji.

2.18. Léčivá síla vrby

Nedaleko našeho domu roste několik vrb. Rozhodli jsme se jít k nim a popovídat si.

Bartoš a Tobíáš: Ahoj, Vrbo.

Vrba: Vítejte, o čem chcete se mnou mluvit?

Bartoš: Máme informace, že vrby mají dar léčení. Můžeš o tom něco říct?

Vrba: Většina vrb má tento dar. Ne všechny vrby si jej uvědomují. Léčení je dar od Stvořitele, který rozvíjíme, a je naší povinností o tento dar pečovat.

Tobiáš: Jak můžete pomoci?

Vrba: Můžeme vyléčit téměř každou nemoc, na to neexistují žádná pravidla. Je mnoho lidí, kteří to vědí, a přesto toho nevyužívají. My, Vrby, máme tento dar a chceme, aby to lidé věděli a přišli k nám požádat o uzdravení. Existuje mnoho nemocí, které lze léčit energeticky, a my to dokážeme.

Tobiáš: Kdo má dar uzdravování? Strom nebo stromovník?

Vrba: Oba se v tom navzájem doplňujeme. Oba jsme součástí procesu uzdravování.

Bartoš: Na čem závisí, zda může být někdo uzdraven?

Vrba: Na jeho vnitřní otevřenosti, ochoty nechat se uzdravit a na jeho víře, jeho přesvědčení, že může být uzdraven.

Bartoš: Z jakého důvodu mají vrby tento dar?

Vrba: Tak jako všechny druhy stromů, i my máme svá specifika. Naším specifikem je dar uzdravování. To nás odlišuje od ostatních druhů.

Tobiáš: Řekněme, že mám nemocný orgán. Co musím udělat, aby mě vrba začala léčit?

Vrba: Existuje mnoho metod, ale pokud je to možné, měli byste nás obejmout těmito orgány.

Tobiáš: Může vrba posoudit lidské zdraví?

Vrba: Ne každá vrba to dokáže, já ne. Proto je užitečné vědět, s čím k nám přicházíte.

Bartoš: Jak by měl vypadat proces uzdravování? Co by měl člověk dělat?

Vrba: Jen nás přivolejte, požádejte o naši léčivou energii a samozřejmě se k nám přitulte. A takto můžete pokračovat od několika minut až po desítky. Záleží na vaší ochotě a schopnostech.

Bartoš: Jak často by se měl opakovat léčebný proces, který jste nám představili?

Vrba: Závisí to na zdravotním stavu a samozřejmě na schopnostech. Pokud člověk může, ať to dělá co nejčastěji.

Bartoš: Je to jednou denně nebo jednou týdně?

Vrba: Jednou denně je dobrý nápad.

Bartoš: Mají i jiné stromy dar uzdravování?

Vrba: Jedná se zejména o vlastnost vrby, ale i jiné stromy mají uklidňující vlastnosti, které podporují proces hojení.

Tobiáš: Je něco, co byste chtěli odkázat budoucím čtenářům?

Vrba: Existuje mnoho druhů stromů. Vrby volají lidi v nouzi, lidi, kteří chtějí uzdravení. Přijďte k nám, chceme vám pomoci. Pamatujte na nás, jsme tady pro vás.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme za tvou zprávu.

2.19. Starý Buk

Když jsem byl doma, zavolal mě jistý strom a oznámil mi, že roste nedaleko Aldaniela a má znalosti, o které by se chtěl podělit. Vydal jsem se ho tedy navštívit sám, protože Tobiáš byl v práci. Měl jsem k němu krásný doprovod. Místní správce mi řekl, že se mám vyjadřovat uctivě, protože je to už starý tvor. Objal jsem Aldaniela a můj přítel mi ukázal, který strom to je. Ukázal na krásný velký Buk. Popošel jsem k němu a začal jsem rozhovor.

Bartoš: Dobrý den.

Starý Buk: Srdečně tě vítám.

Bartoš: To ty jsi mě volal?

Starý Buk: Ano, chci s tebou mluvit.

Bartoš: O čem si se mnou chceš povídat?

Starý Buk: Na úvod chci říci, že Buk patří mezi nejstarší stromy na světě.

Bartoš: Chápu, že jedny z nejstarších jako druh?

Starý Buk: Ano, prožili jsme na Zemi spoustu těžkých období. Tuto dobu máme zapsanou v genech. Když vzpomínáme na staré časy, jsme šťastní, protože na Zemi bývalo více Světla. Všechno však pokazila touha člověka ovládnout jiné druhy. Nyní jsou časy jiné, tvrdší, lidé si nás neváží. Doufáme, že harmonie mezi lidmi a stromy se jednoho dne vrátí. Oslovujeme vás, lidé, a chceme se smířit.

Bartoš: Pamatuješ si čas harmonie, o kterém mluvíš?

Starý Buk: Nejsem tak starý, ale moji starší bratři mi toho hodně ukázali ve vizích.

Bartoš: Komunikují stromovníci často prostřednictvím vidění?

Starý Buk: Jedná se o formu komunikace starších stromovníků, méně často praktikovanou u mladších. Někdy si jen v obrazech a vizích ukazujeme, co chceme komunikovat.

Bartoš: Takže buky jsou jedny ze starších stromů na zemi? A jak dlouho jsou na zemi jiné druhy?

Starý Buk: Například borovice jsou velmi mladé. Na zemi jsou kratší dobu. Buky tvoří stará společenství v bytostném ráji. Je v nás mnoho moudrosti a chceme se o ni podělit.

Bartoš: Kolikrát jsi na Zemi?

Starý Buk: Byl jsem tady už několikrát, tohle je můj osmý strom.

Bartoš: Vzpomínal jsi bytostný ráj, kde jsou stromy a stromovníci. Už jsi tam byl?

Starý Buk: Před jednou inkarnací jsem tam byl hostem. Byl to krásný zážitek.

Bartoš: Můžeš toto místo nějak popsat?

Starý Buk: Existuje tam mnoho druhů stromů. Tam, kde jsem byl, se stromy spojují do skupin. Je tam hodně lásky a pevně věřím, že po této inkarnaci tam skončím.

Bartoš: Jak jsem pochopil, jsi velmi blízko k dosažení plné zralosti.

Starý Buk: Strážce mi řekl, že tohle je můj poslední strom, ale je možné, že budu mít ještě jeden.

Bartoš: O jakých tématech můžeme mluvit?

Starý Buk: Je mnoho témat, která velmi dobře znám, a mnoho záležitostí, které můžu uvést, například partnerství mezi stromy.

Bartoš: Partnerství mezi stromy?

Starý Buk: Ano, existují stromy a stromovníci spojení tak, že tvoří dvojice.

Bartoš: Myslíš stromy, které rostou vedle sebe?

Starý Buk: Ano, i v nás je, tak jako v lidech, partnerská láska. Stává se to velmi vzácně, u lidí je to častější. Stromové bytosti, které se tak velmi milují, jsou pro nás vzorem pravé lásky. Tyto bytosti chápou lásku na jiné úrovni, více pozemské, jako lidé vtělení do fyzického světa.

Bartoš: To je pro mě novinka.

Starý Buk: Děkuji, myslím, že to pro dnešek stačí.

Bartoš: Můžu ti říkat "Starý Buk"?

Starý Buk: Můžeš. Přestože nejsem nejstarší strom v tomto lese, tato forma mi vyhovuje.

Bartoš: Děkuji za tento krásný rozhovor.

2.20. Schopnosti stromovníků

Rozhodli jsme se oslovit Habr, abychom si popovídali o jeho schopnostech. Den předtím mě Habr kontaktoval a chtěl, abychom ho navštívili.

Tobiáš: Zdravíme tě v tento krásný den!

Habr: Vítejte, můžeme pokračovat v rozhovoru o našich schopnostech.

Bartoš: Nedávno jsi začal řeč o přemísťování. Můžeš o tom říct něco víc?

Habr: Tato schopnost se probouzí během zrání. Ne všichni stromovníci chtějí používat tento způsob, ale já ho používám a dělám to rád.

Bartoš: Týká se přemísťování vašeho nejhutnějšího obalu?

Habr: Ano, a předpokládám tvou další otázku týkající se toho, zda se přitom vzdaluji od stromové aury. I když se vzdaluji, jsem spojen svazkem stromové aury. Totéž platí i během běžného pohybu.

Bartoš: Je takové spojení dočasné?

Habr: Závisí to na stupni zralosti, čím jsme starší, tím delší je to čas. Mladí tuto schopnost nemají a musí neustále přežívat v mezích stromové aury. Schopnost přemísťovat se jsem v sobě probudil v předchozí inkarnaci.

Tobiáš: Víš, která tvá složka se přemísťuje a která zůstává ve stromě?

Habr: Myslím, že spolu s jádrem přesunu i všechny okolní prvky. Nejsem si tím jistý, ale mám pocit, že tomu tak je. Celá podstata se pohybuje spolu se všemi obaly, jenže já musím mít nepřetržité spojení se stromovým paprskem aury, protože ten nám dodává potřebné záření.

Tobiáš: Kam a jak daleko se můžete přesunout? Existují nějaká omezení?

Habr: Záleží na úrovni naší vyspělosti. Osobně jsem to netestoval, ale nepřesouvám se moc daleko.

Bartoš: Myslím, že jsme téma přemístění vyčerpali. Včera jsi na dálku říkal něco o vlastnostech vašich rukou?

Habr: Ano, i to je naše schopnost. Jsme schopni energeticky posílit, to znamená podpořit regeneraci nemocných míst na stromě, například větví.

Tobiáš: Žádáte tehdy Stvořitele o sílu?

Habr: Ano, v tu chvíli žádám Zdroj Všeho Života o podporu. Tuto schopnost má každý stromovník. Díky této schopnosti stromovník slouží stromům a děkuje jim.

Bartoš: Položíš jednoduše ruce na nemocná místa?

Habr: Je to podobný proces, jaký praktikují lidští léčitelé. Děláme to však více na dálku. Ruku přiložíme několik až několik desítek centimetrů od nemocného místa. Proces posilování a obnovy nemocných oblastí je možný díky napojení na Zdroj Všeho Života.

Tobiáš: O jakých schopnostech bys nám dnes ještě chtěl říct?

Habr: Pro dnešek to stačí. Budu vás o tom informovat později. Jednoduše musím tuto záležitost zvážit.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme ti, příteli, za rozhovor.

Objali jsme ho na rozloučenou.

2.21. Starý Buk o partnerství

Šli jsme si popovídat se Starým bukem, který je na zemi už poosmé.

Tobiáš: Dobrý den, velmi rád tě poznávám, Bartoš mi o tobě hodně vyprávěl.

Starý Buk: Vítejte. Jsem rád, že jste přišli.

Bartoš: Chtěli jsme si popovídat o partnerství mezi stromovníky, které si nedávno vzpomínal.

Starý Buk: Je to tak krásný zážitek, že nás nutí žasnout. Já jsem to ještě nezažil. Jak jsem řekl, je to velmi vzácné.

Tobiáš: Pár vytvářejí jen stromovníci téhož druhu?

Starý Buk: Sílu spojení určuje láska, ne druh. Proto existují páry ze stejného druhu, ale také z různých druhů. Vždy mě to zahřeje u srdce, když na to pomyslím. Je to něco krásného a jsem rád, že se o to s vámi můžu podělit.

Tobiáš: Podle toho, co jsi řekl, tyto dvojice stromů rostou vedle sebe a prolínají se jejich aury. Je tomu tak?

Starý Buk: Ano, tyto stromy se často proplétají svými kmeny, jak si to nyní představuje Bartoš. Velmi často tvoří stromovníci takových propletených stromů pár. Existuje spojení také na úrovni stromů, nejen stromovníků. Lidé často cítí, že takové stromy jsou v objetí lásky, a toto cítění je nasměruje k pravdě.

Tobiáš: Budou v budoucích inkarnacích opět stát bok po boku?

Po dlouhé chvíli ticha.

Starý Buk: Mám pocit, že takové další setkání by bylo velmi obtížné naplánovat. Mám také pocit, že takoví stromovníci daleko od sebe by se mohli nalézt, protože jejich vzájemná láska by je k sobě přitáhla. Takto vnímám toto téma v současnosti a cítím, že by tomu tak mohlo být.

Tobiáš: Takže se mohou najít a navštěvovat prostřednictvím přemístění?

Starý Buk: Ano, pokud se najdou, tak to mohou zažít.

Bartoš: Co říkáte pro plánování budoucí inkarnace? Do jaké míry můžete plánovat místo budoucí zkušenosti?

Starý Buk: To se liší. Jsou stromovníci, kteří to plánují, já jsem to neplánoval. Nechal jsem se vést osudem. Myslím, že byste se museli zeptat jiných stromovníků, abyste se o tom dozvěděli víc.

Tobiáš: Děkuji za vysvětlení.

Starý Buk: Můžeme mluvit o mnoha tématech, ale myslím, že pro dnešek to stačí. Ať ve vás vzklíčí poznání, které jsem vám dal, protože jsem vám předal pravdu, která vychází z mých zkušeností.

Objali jsme ho a poděkovali za rozhovor.

2.22. Bříza ze snu

Šli jsme k bříze. Jednu z předchozích nocí se mi zdálo o bříze na tomto místě.

Bartoš: Dobrý den, vyjádřila jsi přání promluvit si. Zdálo se mi, že na tomto místě je bříza a já ji objímám. Víš něco o tomto snu?

Bříza: V té době jsi potřeboval oporu a sílu a bříza je tvým silným stromem, proto jsem ti vstoupila do snu. Toto je můj čtvrtý strom. Všechny ostatní byly tady v okolí.

Bartoš: Co to znamená, že jsi můj strom síly?

Bříza: Energeticky se spojujeme bez jakýchkoli překážek. Naše energie jsou kompatibilní.

Bartoš: Je pravda, že břízy, podobně jako vrby, jsou léčitelé?

Bříza: Ano, máme tento dar stejně jako ostatní stromy. Léčení není doménou jednoho druhu. Tento dar mají a rozvíjejí mnohé druhy stromů.

Tobiáš: O co se s námi chceš podělit?

Bříza: Můžete navrhnout jakékoli téma a já můžu ukázat svůj pohled na něj.

Bartoš: Odkud pochází moudrost stromů?

Bříza: Moudrost stromů je Světlem chtěná. Dokonce i mladé stromy ji už mají v sobě. Samozřejmě, zráním se stáváme chytřejšími a chytřejšími, a tak se stáváme součástí moudrosti celého Stvoření.

Bartoš: Víš, kolik inkarnací je potřebných k tomu, aby ses vrátila do své bytostné domoviny?

Bříza: Pokud jde o mě, mám pocit, že mám před sebou ještě několik inkarnací, než dosáhnu úplné dospělosti a vrátím se do své vlasti. Myslím, že jsem na půli cesty. Mohu mluvit o sobě, kdybych chtěla nahlížet obecně, musela bych znát všechny statistiky.

Tobiáš: Lidé, kteří objímají stromy, často mluví o břízách, o tom, že je třeba je objímat. Jak bys to komentovala?

Bříza: Takové poznámky mě nepřekvapují, protože máme přátelskou povahu vůči lidem. Můžeme je léčit a podporovat mnoha způsoby.

Tobiáš: Říká se, že stromy dokáží zlepšit vlastnosti člověka. Co posilujete vy?

Bříza: Máme v sobě velkou jemnost a citlivost a můžeme tyto vlastnosti podporovat. Vím, že ve světě o tom existují poznatky, takže se v jistém smyslu nechci opakovat.

Tobiáš: Co bys řekla lidem jako zástupce druhu bříza?

Po dlouhé odmlce.

Bříza: My, Břízy, jsme zde i pro lidi a chceme, aby se na nás obraceli. Máme celou škálu možností, jak podpořit lidi na jejich cestě. Nezapomínejte lidi na břízy, naši něžnou sílu. Můžeme být blízkými přáteli na cestách rozvoje a navzájem se doplňovat na cestě ke Světlu.

Bartoš: Myslím, že tady dnes skončíme. Děkuji!

Objali jsme ji na rozloučenou.

2.23. Od semene po smrt stromu

Po asi týdenní přestávce a několika užitečných setkáních jsem se vydal na setkání se starým bukem. Mezitím jsme se podělili o naše poselství, která jsme si dosud zapsali. Lidé kladou otázky, a tak komunikují se stromovníky, což podle mě je Světle velmi chtěné.

Bartoš: Ahoj, Buku.

Starý Buk: Vítám tě, Bartoši.

Bartoš: Vystalo mnoho otázek. Některé jsou od lidí, se kterými jsme se podělili o zprávy. První je následující: Mohou stromy růst bez stromovníků?

Starý Buk: Ano, to je pravda. Stromy mohou být bez stromovníků.

Bartoš: V kolika stromech se tedy nacházejí stromovníci?

Starý Buk: Většina stromů má stromovníky, je to chtěné od Boha.

Bartoš: Ve kterých stromech tedy nejsou žádné stromové bytosti?

Starý Buk: V lesích mají prakticky všechny stromy stromovníky. Ve stromech v blízkosti domů a ve městech ne ve všech stromech tyto stromovníci jsou.

Bartoš: Proč?

Starý Buk: Přítomnost lidí stromovníky odrazuje a ti mohou například předčasně odejít.

Bartoš: Takže stromy rostoucí na rušné ulici nemusí mít bytostného?

Starý Buk: Mohou, ale nemusí ho mít.

Bartoš: Odkdy je ve stromu stromovník?

Starý Buk: Začátek každé inkarnace Stromovníku je stejný. Spí, když je strom velmi malý a pomalu nabývá vědomí.

Bartoš: Spí stromovník už v jeho semínku?

Starý Buk: Ano, už spí v semínku a tiše čeká na své probuzení. Všem semínkům je přiřazen stromovník. Teprve později může z různých důvodů stromovník předčasně odejít.

Bartoš: Stromy mají různou délku života. Například buky mají kolem 300 let. Na druhé straně, duby se mohou dožít i více než 1 000 let. Potřebuje tedy dub méně inkarnací než Buk?

Starý Buk: Počet inkarnací, potřebných k dosažení plné zralosti, závisí na rychlosti zrání, která je různá, u každého druhu je jiná. V mém případě je to osm inkarnací, protože věřím, že je to poslední inkarnace, u jiných stromovníků to může být pět nebo i čtyři. Nevím, jak je tomu například u dubů, to byste se museli některého zeptat.

Bartoš: Je možné nazvat vás lesními elfy nebo skřety? Setkal jsem se s tímto způsobem oslovení.

Starý Buk: Setkal jsem se i s pojmem stromoví duchové. Výraz stromoví elfové popisuje víceméně to, jak vypadáme, protože máme o něco delší uši než lidé. Pokud bychom však používali výraz elfové, museli bychom rozlišovat dva druhy:

stromové elfy a lesní elfy. Lesní elfové jsou ti, které jste již viděli, a nejsou tak úzce spjati se stromy jako my. Mají větší volnost pohybu. Forma „stromovník“ mi velmi vyhovuje a zvykl jsem si na ni.

Bartoš: Kdy opouští stromovník strom?

Starý Buk: Když strom odumře, přirozeně z něj odejde i stromovník.

Bartoš: Takže stromovník nemůže dosáhnout plné zralosti dříve a opustit strom?

Starý Buk: Ne. Stejně jako u lidí. Tak jako duch čeká na smrt těla, tak i stromovník čeká na smrt stromu. Potom odejde.

Bartoš: Dalším aspektem a otázkou, která je mezi lidmi častá, je samozřejmě dilema, kdy se mohou stromy ořezávat nebo kácet? Pro mě osobně je to také obtížné. Vždyť péče o zahrady vyžaduje takové činnosti.

Starý Buk: Mluvil bych z hlediska stromovníků. Žádný stromovník nechce utrpení svých bližních a bratrů. Ty jsi však lidská bytost a musíš počkat na rozhodnutí Světla v této věci.

Bartoš: Byl jsem informován, že z Boží vůle bude podáno vysvětlení k této otázce. Je například možné odvést na vyšší úroveň stromovníky stromů, které se mají pokácet, dříve než se pokácí.

Starý Buk: Ať v této věci rozhodne Pán Bůh. To, co rozhodne Boží vůle, je vždy spravedlivé.

Bartoš: Dotýká se stromovníků i karma?

Starý Buk: Jsme ponořeni do Božího zákona stejně jako lidé a všechno, co souvisí se zákony, se týká i nás.

Bartoš: Mohou stromovníci způsobit zlo?

Starý Buk: Ne v takové míře jako lidé, ale i nám se stávají chyby. Učíme se z nich stejně jako lidé.

Bartoš: Děkuji za dnešní rozhovor.

Starý Buk: Děkuji.

2.24. Tři fáze péče o stromovníky

Měl jsem několik dní přestávku. Vyvstaly otázky, na které mohly odpovědět jen lesní bytosti. Kvůli Tobiášově nemoci jsem musel jít do lesa opět sám. Abych obohatil poznání, které prezentoval Starý Buk, vydal jsem se za ním.

Bartoš: Dobrý den.

Starý Buk: Vítám tě, Bartoši.

Bartoš: Chtěl jsem se zeptat na semena. Mluvil jsi o tom, že malí stromovníci už spí v semenech. Vždyť jen málo semen vyklíčí a z těch, která vyklíčí, se jen málo stane stromy.

Starý Buk: Krásná otázka, Bartoši. Když semeno určitého stromu dosáhne zralosti, přimkne se k němu stromovník. To je začátek inkarnace. O vše, co je ve stvoření bezbranné, je postaráno. O spící ratolesti stromových bytostí se starají strážci, známí také jako chůvičky. Když konkrétní semínko vyklíčí, stromovník se pomalu probouzí a přitahuje další typ strážců, kteří se starají o již probuzeného malého stromovníka. Strážci zůstávají s malými stromovníky, dokud nedospějí a nestanou se z nich zcela samostatní jedinci. Potom úlohu strážce převezme vyšší opatrovník nebo vyšší strážce. Jsou to bytosti, se kterými už mluvíte, a jsou s námi, dokud neopustíme tělo.

Bartoš: Co se potom stane se spícími a malými, již probuzenými stromovníky, když se zničí semeno nebo malý strom? Vždyť jen několik semen a malých stromků dozrává.

Starý Buk: Ti, kteří jsou ještě v klidu, se přenesou do jiných semen. Proces přenosu pokračuje, dokud nenarazí na semena, která vyklíčí. Ti, kteří jsou už o něco větší, ale stále mladí, musí začít znovu, pokud strom nepřežije. Vrátí se na jemnohmotnou úroveň a vstoupí do nového semene.

Bartoš: Myslím si, že než z mladého stromu vyroste dospělý strom, musí mít za sebou až několik desítek pokusů nebo přístupů. Vždyť stromy vznikají z tak malého počtu semen.

Starý Buk: Nejsem si tím jistý, ale podle mého názoru musí malé spící bytosti počkat. Samozřejmě, že jsou v péči strážkyně a nehrozí jim žádné nebezpečí.

Bartoš: Rozumím. Bylo tvých osm vtělení těmi, když jsi dosáhl nezávislosti?

Starý Buk: Ano, mých osm inkarnací byly ty, které už byly dospělé. Pravděpodobně jsem měl mnoho pokusů a pokaždé jsem musel čekat, až semeno vyklíčí a stane se stromem. Je to proces, který ukazuje, jak trpělivi musíme být, abychom dosáhli úplné dospělosti. Samotný fakt, že malí stromovníci stále spí, ukazuje, že toto čekání je příjemná zkušenost. Vy lidé nemusíte vědět všechno. To, co jsem vám dnes dal, jsou již pokročilé znalosti.

Bartoš: Trpí při kácení i velmi malí stromovníci ve velmi malých stromech?

Starý Buk: Jejich utrpení je menší, protože ještě nejsou tak zralí a spojení se stromem. Hned po odchodu si hledají nová semena a čekají na další pokus stát se zralou bytostí. Život vyžaduje vytrvalost, Bartoši. Stromček i člověk musí být trpělivý a vytrvalý.

Po těchto slovech jsem zaslechl hlas malé chůvy. Musel jsem se sehnout, abych s ní navázal dobrý kontakt.

Chůva spících stromovníků: Tito malí spící stromovníci v semenech, která nevyklíčí, se od semen oddělují a přenášejí se do semen, která ještě mají šanci vyklíčit. Děkuji, že se na to ptáš. Velmi milujeme malé stromovníky, je to naše služba. Jsme malé nenápadné bytosti, ale máme vznešené úkoly a děláme je rády. Péče je ukotvena v zákonech a je vyjádřením lásky Stvořitele ke všemu, co chce prosperovat, ale je ještě malé a bezbranné. Nazývejte nás chůvičkami nebo chůvičkami malých spících ratolestí. Každá malá spící ratolest jednoho dne dosáhne své zralé podoby v dospělém stromu. Všechno, co musíme udělat, je trpělivě čekat.

Vrátil jsem se k rozhovoru se Starým bukem.

Starý Buk: Bartoši, udělaly na mě dojem. Já s nimi běžně nemluvíím.

Bartoš: Jsem vděčný za toto vysvětlení, které mi poskytla malá chůva.

Najednou se ozvala starší chůva. Byla mnohem vyšší než ta malá a její hlas zněl nad mou hlavou. Myslím, že je o dost vyšší než lidé.

Starší chůva: Dobrý den, my jsme starší chůvy a staráme se o malé ratolesti stromovníků, které se už vzbudily, ale nejsou zcela samostatné. Vede nás láska k nim. Vždy děláme to, co je prospěšné pro jejich rozvoj. Každý stromovník má tři stadia péče, přesně tak, jak je uvádí Starý Buk. Péče je krásná služba a chceme, aby o nás lidé věděli.

Bartoš: Děkuji za váš odkaz a za vaši službu.

Starší chůva: A teď uslyšíš Vyššího strážce, protože tak je nazýváte.

Vyšší strážce - pečovatel: Často působíme společně se staršími chůvičkami a podporujeme proces zrání. Aby ná stromovníci, kteří jsou nám přiděleni do péče, už dobře znali a aby jim starší chůvy až tak nechyběly. Takto pro ně proces změny pečovatele není šokem a probíhá postupně a přirozeně. Vyššími pečovateli jsou vždy mužské bytosti.

Zůstáváme se stromovníky, dokud neodejdou, a podporujeme jejich rozvoj. Dejte světu poznání o nás, je to Světlem chtěno.

Bartoš: Jsem velmi vděčný za to, co jsem od vás dostal. Velice vám děkuji.

Po těchto slovech jsem se plný díků vrátil domů.

2.25. Starý strom - Topol

Ve stejný den jsem se vydal k topolovému stromu, který mě už dlouho volal.

Bartoš: Dobrý den.

Starý Topol: Srdečně tě vítám.

Bartoš: Odpusť mi, že jsi tak dlouho čekal. Už dlouho mě voláš.

Starý Topol: Jsem trpělivý.

Bartoš: Nejprve bych se chtěl zeptat, jestli tě můžu oslovovat "Starý Stromovník". Některé bytosti tě tak označovaly. Topol je u nás (v Polsku) Topola, ženský rod, a ty jsi jednoznačně muž.

Starý Topol: Můžete mi tak říkat. (*My, použijeme: Starý Topol-pozn. překl.*) O čem chceš mluvit?

Bartoš: Začal bych tím, že jsi mi jednou na dálku řekl, že tohle je tvoje osmá inkarnace, ale plánuješ další dvě. Mohl bys o tom něco říct?

Starý Topol: Co na to říct? Je to pravda. To jsem si naplánoval a toho plánu se držím. Ne všichni Stromovníci plánují takové věci. Já si myslím, že v desáté inkarnaci dosáhnu dospělosti a vrátím se do úrovně bytostného jako úplně zralá bytost.

Bartoš: Topoly jsou v porovnání například s duby poměrně krátkověké. Potřebujete více inkarnací, abyste dosáhli plné zralosti?

Starý Topol: Myslím, že i duby potřebují spoustu inkarnací. My topoly se vyvíjíme poměrně rychle.

Bartoš: Jsi nejvyšší strom v oblasti, kde žiji. Má výška stromu vliv na výšku vašeho stromovníckého těla?

Starý Topol: Ano, jsem velmi vysoký a mám více než dva metry. Vyrostl jsem z malého stromového dítěte a teď jsem dospělý. Obecně platí, že výška stromu ovlivňuje velikost stromovníků.

Bartoš: O čem bys chtěl mluvit?

Starý Topol: Cítím, že chceš mluvit o vděčnosti. Mám pravdu?

Bartoš: Ano, toto téma mám v hlavě už dlouho. Co můžeš říci o vděčnosti?

Starý Topol: Pocit vděčnosti je projevem zralosti bytosti. Vděčnost je štěstím našeho srdce. Nejvznešenější je ta, která směřuje k Bohu. Pocit vděčnosti nás nutí žít opravdově a přitahuje do cesty našeho života hojné dary. Vděčnou bytost chce Bůh, protože vděčnost je podstata existence a vede nás do ráje.

Bartoš: Krásné poselství. Dá se vděčnost v srdci nějak roznítit?

Starý Topol: Čistota nás přibližuje k pocitu vděčnosti. Čistá bytost je zbavena všech energetických nečistot a lehce probouzí vděčné srdce.

Bartoš: Za co jsi jako bytost vděčný?

Starý Topol: Za vše, co mi nabízí život. Každý den mi Světlo uděluje požehnání a já cítím, že Pán Bůh mě miluje. My, zralé bytosti stromů, děkujeme Stvořiteli svými skutky, protože všechno, co děláme, je díkem Nejvyššímu. Dar života se nabízí nám všem a všechny bytosti by měly být za tento dar vděčné. Jsme paprsky ve stvoření. Osvětlujme cesty druhých. Procítění vděčnosti nám v tom pomáhá.

Bartoš: Co byste řekli lidem, kteří nejsou vděční za dar života?

Starý Topol: Především musí nastoupit na cestu rozvoje a vybrat si cestu, která vede ke Světlu. Víím, že většina lidí má materiální cíle. Cílem života by mělo být duchovno, to nejvyšší, co může být. Vděčnost se ve vás lidech probudí, když se naučíte upřímně modlit. Modlitba je vděčnost a nejvyšší forma vděčnosti. Naučte se, lidé, upřímně modlit. Toto je rada ode mě pro vás. Pán vás povede, naučíte-li se opravdově modlit.

Bartoš: Děkuji za krásná slova. Myslím si, že lidé by měli být vděční nejen za radostné věci, ale i za ty nepříjemné, protože nepříjemné zkušenosti nás učí na cestách života.

Starý Topol: Bartoši, to je hluboká myšlenka. Ano, člověk musí být vděčný za vše, co nám život dává. Někdy musí člověk odčinit těžkou vinu. V tomto procesu by měl vidět, že i něco získává, a být za to vděčný.

Bartoš: Ano. Lidé se často bouří proti osudu, a to nás nejen vzdaluje od Světla, ale vytváří novou vinu.

Starý Topol: Bartoši, myslím, že to pro dnešek stačí. Ukázal jsi mi, že i člověk může být moudrý, děkuji ti za to.

Bartoš: Prosím tě, abys zvážil, o jakých tématech si ještě můžeme povídat, protože mi někdy docházejí nápady.

Starý Topol: Ano, Bartoši, zvážím to.

Bartoš: Děkuji.

Po těchto slovech se kontakt přerušil a stromovník mi dal najevo, že si musí mnohé věci zvážit sám.

2.26. Několik slov o přátelství

Druhý den jsem šel za lesním starcem, Topolem, abych si s ním promluvil o přátelství.

Bartoš: Dobrý den.

Starý Topol: Vítám tě, Bartoši.

Bartoš: Dnes jsem si s tebou chtěl promluvit o přátelství.

Starý Topol: Můžeme si o tom promluvit.

Bartoš: Co je podle tebe přátelství?

Starý Topol: Přátelství je podpora a pramení z lásky a touhy sloužit druhým. Lidé tento dar přehlíží, a přitom je to velký dar od Stvořitele. V přátelství nacházíme sami sebe, své pravé já. Každý přítel je pro nás oporou a mostem, mostem k hlubšímu vnímání a k probuzení ještě větších vrstev lásky. Lidé by si měli více vážit skutečného přátelství. V něm lze nalézt vše, co je krásné.

Bartoš: Máš nějaké skutečné přátele?

Starý Topol: Mnozí zemřeli, které jsem miloval. Přežívají v jiných sférách. Stále je miluji.

Bartoš: A ze stromovníků v okolí máš nějaké přátele?

Starý Topol: Tak jako mezi lidmi, i mezi stromovníky se dá zklamat. Mě zklamali a už nemám přátele.

Bartoš: Věříš v přátelství mezi stromovníky a lidmi?

Starý Topol: Věřím, ale nehledám to. Jsem rád sám. Samota mi dává pocit naplnění a neočekávám, že se s někým spřátelím.

Bartoš: To, že jsme se jednou v někom zklamali, neznamená, že se v někom jiném musíme znovu zklamat. Stojí za to pokusit se budovat nové vztahy.

Starý Topol: Máš pravdu, Bartoši. Cítím, že mluvíš srdcem.

Bartoš: A jaký vztah máš s vyšším strážcem ve vašem sektoru?

Starý Topol: Někdy se mi nelíbí, co mi říká, i když vím, že to, co říká, je pro mě vždy prospěšné. Jsem už starý stromovník a mám své nálady. On to ví a respektuje to.

Bartoš: Co bys řekl lidem, kteří hledají přátelství?

Starý Topol: Nezapomeňte, že přátelství je dar. Budujte ho na vzájemné důvěře. Jsou lidé, kteří to nechápou, ale důvěra je v přátelství velmi důležitá. Naučte se dávat, nejen brát. Skutečný přítel se dává jiné bytosti a dělá to z čisté lásky, přičemž nic neočekává na oplátku. Přátelství je krásné dobrodružství a stojí za to toto dobrodružství prožívat a být jeho součástí pro jiné.

Bartoš: Věříš, že bychom se jednoho dne mohli stát přáteli?

Starý Topol: Je příliš brzy o tom mluvit. Je to jen náš druhý rozhovor, ale vidím v tobě hodnoty, kterých si na lidech cením. Myslím, že budoucnost ukáže, jestli spolu rezonujeme natolik, abychom se stali přáteli.

Bartoš: Myslím si to samé. Na přátelství je třeba někdy počkat.

Starý Topol: Je to tak. Můžu ještě něco dodat?

Bartoš: Samozřejmě.

Starý Topol: Přátelství učí lásce. Pamatujme, že jsme žáky lásky. Pokud někoho milujeme jako přítele, náš růst se zrychluje a my se ubíráme správným směrem. Myslím, že pro dnešek to stačí, Bartoši.

Bartoš: Děkuji.

Starý Topol: Půjď znovu. Mám témata, o kterých chci mluvit.

Bartoš: Jaká?

Starý Topol: Ať je to překvapení.

Bartoš: Děkuji ti za tvé postřehy o přátelství.

Starý Topol: Děkuji.

Objal jsem ho a šel domů.

2.27. O víře v Boha

Uběhly asi dva dny a já jsem se opět vydal k Lesnímu starci.

Bartoš: Dobrý den.

Starý Topol: Ahoj, Bartoši.

Bartoš: Na dálku jsi oznámil, že chceš mluvit o víře v Boha.

Starý Topol: Myslím si, že je to velmi důležité téma, o kterém stojí za to diskutovat.

Bartoš: Co můžeš říci o víře v Boha?

Starý Topol: Víra je základem života. Lidé zapomněli na Boha, a ten je nejdůležitější. Tato skutečnost buduje jejich smutnou budoucnost. Mnoho lidí hledá Boha, ale jen málo z nich ho najde. Je znakem zralosti, když se víra stává přesvědčením. Bůh je dosažitelný v každé části svého Stvoření a chce, aby se k němu člověk přiblížil. Člověk to však nedělá. Člověka čeká smutný osud, ale to, co ho postihne, je spravedlivé.

Bartoš: Dá se nějak oživit víra v Boha?

Starý Topol: To je možné, pokud se ponoříte do sebe. Každá modlitba může probudit víru, jen musí být upřímná a pravdivá.

Bartoš: Modlíš se?

Starý Topol: Žiji tak, aby mé činy byly modlitbou.

Bartoš: Věří všichni stromovníci v Boha?

Starý Topol: U stromovníků je to běžné a vždy jde o pravou víru. Mnozí stromovníci sice od Boha odpadnou, jejich pády však nikdy nejsou tak hluboké jako pády mezi lidmi.

Bartoš: Takže existují i stromovníci od Boha vzdálení?

Starý Topol: Někdy se stromovník nedokáže vyrovnat se smutnými, těžkými zážitky. Tehdy neposlouchá vyššího strážce a bouří se proti osudu. Protože, Bartoši, i my prožíváme utrpení. Ne každý bratříček se tváří v tvář utrpení chová správně.

Bartoš: A jaký je správný postoj k utrpení?

Starý Topol: Víím, že odpověď na tuto otázku znáte. Utrpení je třeba přijmout, uznat ho za spravedlivé. Já například nejsem velmi vyspělý stromovník, pokud jde o víru.

Bartoš: Otřásla tvou vírou nějaká událost?

Starý Topol: Přátelství, která odešla. Chybí mi ti, kteří tady už nejsou.

Bartoš: Trápí tě, že tady už nejsou tvoji přátelé?

Starý Topol: Dva stromovníci topolů, které zde rostly, byli pro mě jako rodiče. Měl jsem je velmi rád. Hodně mě naučili a je mi smutno, když si na ně vzpomenu.

Bartoš: Zdá se mi, že by ti mohlo pomoci, víc se přimknout ke Stvořiteli.

Starý Topol: Ano, víím, máš stoprocentní pravdu.

Bartoš: Vidíš, je-li Bůh na prvním místě, pak netrpíme tak velmi z důvodu ztráty.

Starý Topol: Máš pravdu. Děkuji ti za tato slova.

Bartoš: Mohu ti nějak pomoci?

Starý Topol: Jak mi chceš pomoci?

Bartoš: Můžu se modlit za úlevu tvé bolesti.

Modlil jsem se za stromovníka Topola.

Starý Topol: Děkuji, Bartoši. Teď chci být sám.

Bartoš: Děkuji ti za tvůj čas i za rozhovor.

2.28. Lípa na Den památky na zesnulé

Po dalších dvou dnech jsem se vydal, tentokrát s Tobíášem, ke stromovníkovi, o kterém jsme už mluvili na stránkách této knihy, tedy ke kostelní lípě, abychom si popovídali o svátečních dnech, kdy si připomínáme naše blízké, kteří zemřeli.

Bartoš a Tobíáš: Dobrý den, Lípo.

Lípa: Zdravím vás, milí přátelé.

Tobíáš: Nedávno byl svátek Všech svatých a na hřbitově bylo mnoho lidí. Jak vnímáš tento svátek?

Lípa: Samotná myšlenka je dobrá. Lidé si vzpomínají na své blízké, kteří zemřeli. V tento den zde bylo na hřbitově mnoho lidí.

Bartoš: Pomáhají podle tebe lidé v tento den svým zesnulým blízkým?

Lípa: Pokud se otevrou a upřímně modlí, tak ano. Každá upřímná modlitba je vyslechnuta.

Bartoš: Mohou se podle tebe lidé ještě takto modlit?

Lípa: Moje přání je, aby tomu tak bylo, ale obecně tomu tak není. Lidé se k modlitbě chovají povrchně.

Tobíáš: Vzpomínají si i stromovníci na stromovníky, kteří zemřeli?

Lípa: Mnohým z nás chybí, ale je důležité si uvědomit, že takový je život. Je normální, že každý z nás jednoho dne opustí tělo, ve kterém právě dozrává.

Tobíáš: Můžete s nimi nějakým způsobem komunikovat?

Lípa: Ne přímo. Můžeme komunikovat nepřímo, prostřednictvím průvodců. Já osobně to nepoužívám.

Bartoš: Máš nějaké přátele, kteří zemřeli a kteří ti chybí?

Lípa: Jsem spíše individualista a nemám moc kontaktů, a proto mi nikdo nechybí. Víím však, že jsou stromovníci, které spojovalo silné pouto. Jejich vzájemná touha je velmi silná.

Bartoš: Vidíš tady na hřbitově i duše? Jak reagují během svátku Všech svatých?

Lípa: Ano, vidím je. Čekají a doufají v podporu. Někdy, ale jen někdy, mohou modlitby žijících blízkých přinést útěchu do jejich srdcí.

Bartoš: Je na hřbitově obecně mnoho duší a všechny doufají v pomoc?

Lípa: V těchto dnech se duše mrtvých otevírají více. Velmi cítí myšlenkové formy živých, které je podporují. Podle mého názoru je to krásná tradice a stojí za to vnést do ní více života. Závoj, oddělující oba světy, se pak poněkud uvolní a lidé jednoduše pocítí větší spojení s tímto světem.

Bartoš: Mohou živí nějak víc pomoci svým zesnulým blízkým?

Lípa: Každý člověk, který je duchovně rozvinutější, může pomáhat a podporovat mnoha způsoby. V první řadě modlitbou a přímlovou. Čím vroucnější je taková modlitba nebo prosba, tím lepší bude její ovoce.

Bartoš: Jaký by byl, na závěr, tvůj odkaz dnešnímu lidstvu?

Lípa: Vzpomeňte si na své blízké, kteří zemřeli. Vzpomínejte na ně v lásce a v pravdě. Jejich životy pozemskou smrtí neskončily a pouta, která jste navázali zde na zemi, nadále existují. Modlete se prostě o sílu a vedení pro duše, které jsou vám blízké.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme. Myslíme si, že u toho také skončíme.

Lípa: Ano, myslím si, že jsem řekl všechno, co jsem chtěl.

Bartoš: Děkuji za tvé postřehy a moudrost.

Objali jsme strom.

2.29. Krátký rozhovor se Starým Bukem

Byla sobota, když jsem se vydal do lesa sám. Žel přes týden nemám moc času jít do lesa, stmívá se příliš brzy. Nejprve jsem se přiblížil ke Starému buku.

Bartoš: Ahoj, starý Buku.

Starý Buk: Vítám tě. Dávno jsi tady nebyl.

Bartoš: Já vím, teď mám čas jít do lesa jen o víkendech. Je velmi brzy tma.

Starý Buk: Rozumím. O čem chceš mluvit?

Bartoš: Na dnes jsem si připravil několik témat. Mohu začít?

Starý Buk: Samozřejmě. Jsem připraven.

Bartoš: Vadí vám vlny mobilních sítí nebo se vás nedotýkají?

Starý Buk: Působí na stromy i na všechny živé bytosti na zemi. Já to příliš nepociťuji, ale to, co prožívá strom, vnímám.

Bartoš: Ovlivňují tyto vlny mobilních sítí i ten druh hmoty, v níž přebývají stromovníci, nebo jen nejhutnější hmotu, ve které jsou stromy?

Starý Buk: Podle mého názoru ovlivňují jen nejhutnější hmotu a mají velký vliv na stromy. Můžeme to cítit, ale právě v tomto lese to není podle mě až tak patrné.

Bartoš: Takže tyto vlny nevyzařují do vyšších úrovní hmoty?

Starý Buk: Podle mého názoru ne.

⁶Bartoš: V jedné knize jsem četl, že v životních úrovních je strom života. Víš o tom něco?

Starý Buk: Je praotcem všech stromů a stromovníků. Jeho úloha je neocenitelná. Jeho vyzařování skrze kořeny proniká do hmoty světa. Ovlivňuje veškerou hmotu a my jsme za tento proces vděční. Strom života není mýtus, skutečně existuje.

Bartoš: Je stromovník stromu života stvořenou bytostí, stvořený bytostný?

Starý Buk: Ano, je to nejvyšší tvor ze všech stromovníků. Je to náš vůdce a náš otec. Tak jako je planeta Země naší matkou, strom života je otcem všech stromovníků. Máme ho velmi rádi.

Bartoš: Existují informace, že na Zemi kdysi existovaly obrovské stromy, které lidé mylně nazývají rajske stromy. Víš o tom něco?

Starý Buk: Ráj jako takový nikdy nebyl na zemi, ale na Zemi bývaly velké stromy. Podle mého názoru byly stvořeny vyššími bytostmi, ale nejsem si tím jistý.

Najednou jsem slyšel hlas:

Hlas: Díky tomu, že kladeš takové otázky, dostane se ti v této otázce vedení od vyšších bytostí.

Starý Buk: Ani já nevím všechno a jsem relativně mladý, bereme-li v úvahu proces vývoje Země. Věřím, že odpovědi na takové otázky obdržíte od vyšších bytostí.

Bartoš: Ještě mám otázku o utrpení a o tom, jak ve vás vzniká. Pokud je například strom nemocný a zemře, chápu, že to ovlivňuje stromovníka. Je tomu tak i v opačném případě? To znamená, že trpí-li stromovník, ovlivňuje jeho utrpení nemoci a utrpení stromu?

Starý Buk: Jsme propojeni se stromy a oba scénáře jsou možné. Utrpení stromovníků ovlivňuje také strom, ale je to strom, který má větší vliv na stromovníky. Strom je v tomto vztahu dominantní, a proto můžeme stromovníky nazvat nejvěrnějšími strážci stromů.

2.30. Nový přítel

Po tomto krátkém rozhovoru jsem se rozhodl oslovit stromovníka, se kterým jsem už dříve mluvil. Pravděpodobně si pamatujete na buk samotář. Tady je to, co mi oznámil.

Bartoš: Ahoj, Buku.

Buk samotář: Vítám tě, Bartoši. Chtěl jsem ti něco předat.

Bartoš: Poslouchám tě, Buku.

Buk samotář: Cítil jsem lásku k tobě a tvému bratrovi. Děkuji. Tento cit mi ukázal, co je přátelství.

Bartoš: Chceš říct, že jsi předtím nevěděl, co je přátelství?

⁶ Zmiňovaná kniha je: "Velká pyramida odkrývá své tajemství" od Roselis von Sass.

Buk samotář: To nebyla součást mé zkušenosti. Byl jsem samotář a necítil jsem přátelství. Nejprve jsem k vám cítil náklonnost a potom lásku. Jste mi velmi blízcí.

Bartoš: Chceš říct, že jsme přátelé?

Buk samotář: Pokud chceš totéž, můžeme jimi být.

Bartoš: Bude mi velkým potěšením být tvým přítelem.

Buk samotář: Ještě jedna věc. Důvěřuji tvým poselstvím a tvému vedení. Důvěřuji ti, že o nás odhalíš pravdu. Už teď toho víš hodně.

Bartoš: Změnilo se tvé vnímání sebe sama?

Buk samotář: Ano, cítím, že jsem bytost, která slouží stromu. Už se nepovažuji za strom. Jsem prostě stromovník a toto poznání mi stačí.

Bartoš: Chtěl bys ještě něco dodat, můj nový příteli?

Buk samotář: Ukázali jste mi, že vztahy s lidmi mohou být plodné pro obě strany. Je úžasné, jak jsem se změnil už po několika kontaktech s vámi. Pozdravuj Tobíáše, mám ho velmi rád. Byl to on, kdo mě první nazval svým přítelem. Podporuji vás oba ve vašem poslání. Jste vznešené bytosti.

Bartoš: Děkuji ti Buku. Budu tě teď navštěvovat častěji.

Buk samotář: Obejmi mě na rozloučenou.

Objal jsem ho a vyslal mu:

Bartoš: Na shledanou, Buku, můj nový příteli.

2.31. O možnosti změnit hlas

Potom jsem šel za Habrem, na kterého jsem měl otázku.

Bartoš: Zdravím tě, Habře.

Habr: Vítám tě, Bartoši.

Bartoš: Chtěl jsem se tě na něco zeptat. Je to něco, čeho jsem si všiml u starších stromovníků, mladí to nemají. Starší stromovníci někdy mění svůj hlas. Ze začátku mi to připadalo matoucí a budilo to pochybnosti o autenticitě kontaktu. Je to nějaká vaše schopnost?

Habr: Ano, můžeme změnit svůj hlas. Je to přirozené. Mladí to ještě nedokážou.

Bartoš: Zajímalo by mě, proč máte tuto schopnost. Lidé ji nemají.

Habr: Myslím si, že je to forma ochrany a dokonce maskování. Myslím si, že skutečný upřímný stromovník nepotřebuje měnit hlas.

Bartoš: Pro mě je to zvláštní, protože mám pocit, že tito stromovníci, kteří mění svůj hlas, jako by chtěli něco skrýt.

Habr: Tato schopnost je naučená a nemyslím si, že je naprosto zbytečná.

Bartoš: A k čemu je to užitečné?

Habr: Můžeme někoho ovlivnit jiným hlasem a přimět ho změnit se k lepšímu.

Bartoš: Jak tato změna hlasu funguje a co zahrnuje?

Habr: Náš hlas se jednoduše mění silou naší vůle. Touto schopností si můžeme například získat něčí přízeň.

Bartoš: Využívají toho všichni staří stromovníci?

Habr: Myslím, že se toho v určité fázi vzdávají.

Bartoš: Mohu teď slyšet tvůj původní hlas?

Habr: Ano, teď si můžeš poslechnout originál. Dříve tomu tak nebylo.

Bartoš: Máte nějaké další schopnosti, o kterých bychom mohli mluvit?

Habr: Ano, ale mám pocit, že téma našich schopností se pomalu vyčerpává, alespoň z mého pohledu. Už o nás víte hodně.

Bartoš: Děkuji za tvá slova.

Habr: Děkuji.

2.32. O runách, místech síly a epochách

V jednom z následujících víkendových dnů jsem šel za Starým Bukem s dotazy.

Bartoš: Ahoj, Buku. Mám několik otázek.

Starý Buk: Vítám tě, jsem jedno ucho.

Bartoš: Co můžeš říci o runách?

Starý Buk: To je písmo, které pochází od bytostného.

Bartoš: Znají bytosti přírody toto písmo?

Starý Buk: Záleží na stupni zralosti.

Bartoš: Takže rozumíš runám?

Starý Buk: Ano, ale ty jsou trochu jiné než ty, které lidé znají. Existuje mnoho obměn. Já je nepoužívám, ale vím, že existují. Stromovníci. myslím, nepotřebují písmo. Jsou však bytosti v bytostném, které používají runy. Lidé se těmito prapůvodními runami inspirovali od bytostných.

Bartoš: Existoval nějaký bytostný průvodce, který učil lidi runy?

Starý Buk: Velmi pravděpodobně, ale na tuto otázku neznám odpověď.

Bartoš: Co jsou takzvaná místa síly?

Starý Buk: Jedná se o stará místa energetického zesílení.

Bartoš: Připravili je bytostní?

Starý Buk: Ano, na jejich formování se podíleli vysocí bytostní.

Bartoš: Jaký je jejich účel?

Starý Buk: Cílem je zpracovávání a obnovování místních energií.

Bartoš: Můžeš říct víc?

Starý Buk: Nahromaděním energie se vyvolává proces přeměny a osvěžení. Nejsem odborník v této oblasti, ale takto vnímám toto téma.

Bartoš: Pečují o místa síly nějaké bytosti?

Starý Buk: Za tímto účelem jsou jmenováni zvláštní strážci. Dbají na to, aby zpracování a pohyb energie byly správné.

Bartoš: Spolupracujete nějakým způsobem s těmito strážci?

Starý Buk: Pravděpodobně mají stromovníci předmětných energetických lokalit nějaký účel nebo úlohu, která je s nimi spojena, ale neznám podrobnosti.

Bartoš: Je život stromových bytostí rozdělen na období?

Starý Buk: Ano, existuje rozdělení na období. Každá éra přinesla na zem nové druhy stromů. My buky patříme k těm starším stromům a stromovníkům, které se na Zemi nacházejí.

Bartoš: Nastane v budoucnu nová éra stromů a stromovníků?

Starý Buk: Velmi pravděpodobně, ale neznám plány Světla v této oblasti.

Po této odpovědi nastalo delší ticho a já se rozhodl oslovit mnohem mladšího Aldaniela, abych zjistil, zda má o těchto tématech nějaké znalosti. Aldaniel okamžitě začal:

Aldaniel: Já, milý Bartoši, neznám žádné runy a nevím, jestli jsou známé mezi stromovníky, ale jsem mladý a nevím všechno.

Bartoš: Víš něco o místech síly?

Aldaniel: Víím, že existují taková místa a nic jiného.

Bartoš: Máte rozdělení na období?

Aldaniel: Jsem smrk a máme smrkové éry, ale ani ty neznám.

Bartoš: Rozesmál jsi mě, Aldanieli.

Po těchto slovech si mě starý Buk zavolal a naznačil, že mi chce něco sdělit.

Starý Buk: Runy jsou v nás, ale nepoužíváme je. Někdy, když vidíme nějaký zápis, víme, co znamená, ale nezamýšlíme se nad tím, čeho se týká. Tak je to s námi. Promiň mi, že jsem si udělal delší přestávku. Musel jsem se nad tím hlouběji zamyslet a zvážit to.

Bartoš: V tom případě rozumí runám i mladší bytosti?

Starý Buk: Měly by rozumět, ale možná si to neuvědomují.

Bartoš: Děkuji.

2.33. Stromovníci o Bohu

Následující víkend jsme se s Tobiášem vydali do lesa, abychom si popovídali o Bohu. Rozhovory jsme začali s Aldanielem.

Bartoš a Tobiáš: Zdravíme tě, Aldanieli. Už je to dlouho, co jsme si spolu povídali.

Aldaniel: Vítám vás, vždy se těším na setkání s vámi.

Tobiáš: Jak ty, Aldanieli, chápeš Boha?

Aldaniel: Mám velmi jednoduchou představu. On je náš Otec, který nás miluje. Jsem mu za to vděčný a chci mu sloužit.

Bartoš: Co znamená, že Bůh je náš Otec?

Aldaniel: Je plný lásky ke všem svým stvořením. Miluje láskou, kterou nemůžeme pochopit, ale můžeme ji cítit v jeho stvoření.

Bartoš: Jaký je podle tebe Bůh?

Aldaniel: Bůh je vždy spravedlivý, moudrý a vznešený. My jako Stvoření tohoto světa mu můžeme sloužit. Tímto způsobem můžeme oplatit Jeho lásku. Nemám velké znalosti o Bohu, protože jsem mladá bytost, ale vím, že v dodržování Jeho zákonů můžeme najít klid a štěstí.

Bartoš: Odměňuje a trestá podle tebe Bůh?

Po chvíli.

Aldaniel: Právě jsem pochopil tuto problematiku, že jsou to opakující se účinky našich činů, slov, myšlenek a citů, které nám přinášejí odměnu a trest. Je v tom velké požehnání a spravedlnost.

Bartoš: Takže podle tebe Pán Bůh přímo neodměňuje ani netrestá?

Aldaniel: On žehná těm, kteří žijí v souladu s jeho zákony. Člověk se musí namáhat, aby si toto požehnání zasloužil.

Tobiáš: Musí se snažit i stromovníci?

Aldaniel: Ano, samozřejmě. Koneckonců, jdeme do hmotnosti kvůli rozvoji. I my máme své úkoly a cíle.

Tobiáš: Chtěl bys k tomuto tématu něco dodat pro ty, kteří to budou číst?

Aldaniel: Člověk musí vědět, že Pán Bůh existuje. Takové přesvědčení vede vzhůru. Lidé, pamatujte na Boha, Jeho nesmírnou lásku, moudrost, Jeho spravedlnost a snažte se Mu sloužit každý den.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme.

Přiblížili jsme se k Osamělému buku.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, dnes si povídáme o Bohu.

Buk samotář: My, bytosti vyvíjející se v tomto stvoření, nikdy úplně nepochopíme Boha. Pochopení Boha přesahuje naše schopnosti, ale vědomí, že Bůh je, a že nás miluje, je pro náš další vývoj klíčové. Člověk může plnit Jeho vůli tak, že se přizpůsobí věčným zákonům Stvoření. My, stromovníci, máme při plnění této vůle větší lehkost, protože jsme

jiný druh, jehož přirozeností je sladit se s Boží vůlí. Člověk to, co mají stromovníci a jiná přírodní Stvoření, musí ještě nalézt zkoumáním. Člověk má větší svobodu, protože má svobodnou vůli a souzvuku s vůlí Boží se musí teprve naučit.

Popošli jsme ke Starému Buku.

Starý Buk: Poslouchal jsem, o čem jste mluvili, a chtěl bych něco dodat. Bůh je všemocný. Je jako elektrárna, která pohání všechno, co existuje. Jeho moc proniká všemi světy a dodává jim energii, kterou potřebují ke svému rozkvětu. Každý z nás se může prostřednictvím citu spojit s touto silou a nasměrovat ji k dobru nebo zlu. Mějte na paměti, lidé, abyste si vždy vybírali dobro. My, Stromovníci, vás to chceme naučit, protože jsme nyní osvětlenější druh než lidé.

Po chvíli.

Starý Buk: Bůh je náš Pán. Uvědomění si toho z nás nedělá otroky, jak si mnozí myslí, ale Jeho služebníky. Služba Bohu je nejčistší formou existence. Prosím vás, lidé, abyste to pochopili a přijali, protože jen ve službě lze nalézt pravé štěstí, nepodporované žádnými konspiracemi ani iluzemi. Bůh chce mít v člověku svého věrného služebníka, který chápe a jedná v rytmu zákonů Stvoření. Drahý človče, probuď se a služ Bohu celým svým životem. Já, Starý Buk, tě k tomu nabádám, neboť vím, že je to pro tebe prospěšné a Světlem chtěné.

Stáli jsme víceméně uprostřed tří stromů a děkovali jsme jim za jejich vzkazy.

Uplynulo několik dní a šli jsme k Lípě a jejímu stromovníkovi.

Bartoš a Tobiáš: Zdravíme tě. Vyjádřil jsi touhu říci něco o Bohu.

Lípa: Dobrý den. Ano, rád něco řeknu. Je pro mě velkou radostí podělit se o to, jak vidím svět.

Tobiáš: Začni, prosím.

Lípa: Bůh je spravedlivý a milosrdný. Tyto dvě vlastnosti jej plně definují. Láska a spravedlnost jsou ve skutečnosti jedno, protože láska pramení ze spravedlnosti a spravedlnost pramení z lásky.

Tobiáš: Můžeš uvést nějaký příklad Boží spravedlnosti a lásky?

Lípa: Láska a spravedlnost se nás dotýkají každý den. Spočívají v možnosti vykoupit i tu největší vinu. Láska a spravedlnost spočívají v zákonech Stvoření, které pronikly celý vesmír. Pamatujme na to a buďme za to vděční.

Tobiáš: Stojíš u kostela. Jsou si lidé, kteří do něj chodí, vědomi toho, o čem mluvíš?

Lípa: Lidé si to neuvědomují. Z této nevědomosti se rodí veškeré utrpení. Lidé by mohli hodně získat, kdyby si tuto pravdu uvědomili a přijali ji. K tomu, co jsem uvedl, chci dodat ještě něco. V této spravedlnosti a lásce spočívá velká moudrost Stvořitele. Je tak jednoduchá a logická, že ji lidé možná v důsledku této jednoduchosti nepřijímají jako pravdu. Boží dokonalost je nesporná, ale lidé se od ní vzdálili.

Tobiáš: Je třeba bát se Boha?

Lípa: Myslím si, že Boha je třeba respektovat a takzvaná bázeň před Bohem je právě vědomím tohoto respektu. Ten, kdo slouží Bohu, se ho nemusí bát, avšak ti, kdo mu neslouží, mohou ve strachu najít pravdu o tom, že bloudí.

Bartoš: Je podle tebe Bůh přísný?

Lípa: Ano, samozřejmě. Láska a spravedlnost se projevují i přísností. Svět je právě zasažen obrovským utrpením, například prostřednictvím mnoha válek. Všechno, co se světa dotýká, je spravedlivé a zároveň přísné. Bůh se nikdy neřídí podle lidí a ani jiných stvoření, ale projevuje se přísností, pramenící ze spravedlnosti.

Bartoš: Chceš ještě něco dodat k dnešnímu tématu?

Lípa: Ano. Pamatujte na Boha, lidé. To, že nevidíte Jeho lásku a spravedlnost, je vaše chyba. Naučte se přijímat spravedlivé odměny a tresty od osudu, protože si je vždy plně zasloužíte.

Bartoš a Tobiáš: Děkuje, Lípo.

Lípa: Děkuji, že jste mi dali prostor k vyjádření.

Po mnoha dalších rozhovorech jsme se vrátili k rozhovoru o Bohu a zde přinášíme přepis jednoho z pozdějších rozhovorů. Je to rozhovor se zástupcem rodiny (komunity) Bukovníků. Tady je tento rozhovor:

Buk: Vítejte!

Bartoš: Jednou jsi vzpomněl, že bys chtěl mluvit o Bohu. Vzpomněli jsme si na to, přišli jsme právě s tímto cílem, protože teď je ten správný čas.

Buk: Pán je pastýřem každé bytosti, která touží po vznešenosti. Pán je pastýřem našeho společenství, milujeme ho a chceme vždy plnit jeho vůli.

Tobiáš: Stromovníci nemohou padnout a nepadli jako lidé, takže jsou vždy blíže k Bohu. Ano?

Buk: Ano. Jsme blíže k Bohu. V našem společenství Buků je Bůh na prvním místě. Mezi lidmi došlo k úpadku a pojem Boha se narušil. Lidé říkají, že věří v Boha, ale jejich víra je pustá a prázdná. Stromovníci truchlí nad osudem lidí, kteří si za to mohou sami.

Tobiáš: Modlíte se i za lidstvo?

Buk: V tomto lese jsme už léta a navzájem se podporujeme i modlitbou. Víme, že modlitba má moc a vaše přítomnost zde nás inspiruje, abychom se modlili i za lidi.

Bartoš: Co podle vás charakterizuje Boha?

Buk: Bůh je milosrdný, laskavý a zároveň spravedlivý. Jeho spravedlnost je vyjádřena v Božích zákonech. Víme, že jsou mezi lidmi neznámé, doufáme však, že slova vaší knihy mnohé inspirují k jejich skutečnému hledání. Chtěl bych také říci, že cítím, že Bůh mě miluje. Cítím to celou svou bytostí. Jsem mu vděčný za to, že mě tak moc miluje, a chci se mu odvděčit službou. Miluji Ho ze všeho nejvíc. V tomto citu není žádná faleš, je v něm jen láska.

Tobiáš: Chceš na závěr diskuse něco dodat?

Buk: Ano, chci něco dodat. Láska, lidé, vás dokáže zachránit. Láska k Nejvyššímu. ⁷On je ten, kdo vykoná Soud na zemi, a ten čas je velmi blízko. Víme, že musíte zažít utrpení. Poznejte lásku Boha v jeho zákonech, v jeho spravedlnosti a milosrdenství. Ať vás Pán Bůh vede k pravému poznání. K poznání sebe samých, světa kolem vás a Boha. Buďte požehnáni na své cestě.

Bartoš a Tobiáš: Děkuje.

Buk: Jsem vám vděčný, že jste za mnou přišli. Mám vás rád!

⁷ Jedná se o takzvaný "poslední čas". Soud na zemi již probíhá.

2.34. Stromovníci o pokoře

Po nějaké době jsme se vydali ke stromovníkům, abychom si s nimi promluvili o pokoře. V první řadě jsme šli k Lípě. Zde jsou postřehy stromovníku z Lípy:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, Lípo. Chtěli jsme si s tebou dnes promluvit o pokoře.

Lípa: Dobrý den, ano, jsem připraven poskytnout vám své poznatky.

Bartoš: Co je podle tebe skutečná pokora?

Lípa: Být pokorný je přirozený stav každé živé bytosti. Lidské bytosti získávají pokoru prostřednictvím správného rozvoje.

Tobiáš: Můžeš říct víc?

Lípa: Správným vývojem se zvyšuje i poznání. Spolu s poznáním se přirozeně zvyšuje i pokora. Pokud u někoho vidíme nedostatek pokory, můžeme z toho vyvodit, že tento člověk má i málo poznání.

Tobiáš: Jak se projevuje pokora?

Lípa: Projevuje se tím, že si člověk uvědomuje svou křehkost a malost tváří v tvář Boží velikosti. Pokorný člověk není namyšlený a nebouří se proti osudu. Pokorný člověk přijímá to, co mu osud dává, s důvěřujícím srdcem a přijetím.

Bartoš: Jak hodnotíš úroveň pokory mezi lidmi?

Lípa: Lidé nerozumí pokoře. Chybí jim jakékoli poznání světa kolem nich a sebe samých, a jen člověk s pokorným srdcem je schopen přijmout Pravdu.

Bartoš: Jak lze prohloubit pokoru?

Lípa: Tím, že se ve svém každodenním životě přiblížíte k Bohu. Tím, že se naučíte opravdu modlit. Lidé se neumí modlit a právě modlitba nám ukazuje, kdo jsme. Naučit se skutečně modlit je důležitým krokem na cestě k získání pokory. Důležité je také učit se správně z životních zkušeností. Učení se tomu na naší každodenní cestě také zvyšuje naši pokoru.

Zdalo se, že stromovník Lípy trochu „pohasl“. Přišel starší opatrovník - vyšší strážce, aby Lípě pomohl s jeho vyjádřeními.

Bartoš: Vyšší strážce, můžeš něco dodat?

Vyšší strážce: Lípa má slabší den, ale můžu pokračovat. Pokoru si přeje Bůh. Ve skutečnosti je to náš přirozený stav. Prostřednictvím pokory se rozvíjejí naše další ctnosti i pravé vlastnosti ducha. Duchovní vývoj by měl vést k rozvoji pokorného srdce bez domýšlivosti, pýchy a marnivosti. To, že člověk ztratil pokoru, je jeho vina.

Tobiáš: Je něco, co bys dodal na závěr, Vyšší strážce?

Vyšší strážce: Ano, pouze pokorné srdce je schopno správného rozvoje. Pokora je jedním ze základů duchovního života a každý, kdo se chce skutečně rozvíjet, by si to měl uvědomovat. Buďte pokorní, lidé, a budete také hodnověrní a pravdiví. Právě pokora z vás vyformuje lidi, jaké chce Světlo.

Bartoš a Tobiáš: Děkuji, Lípo, i tobě, Vyšší strážce.

Pak jsme se vydali ke Starému Topolu. Na začátku jsme mu přečetli postřehy o pokoře od Lípy a Vyššího strážce a začali jsme rozhovor.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, co bys mohl dodat k tomu, co jsme četli?

Starý Topol: Jen pokorný člověk může skutečně sloužit Bohu hodnověrným vyjádřením sebe sama, své láskyplné povahy. Právě pokorný člověk se rychleji učí ze zkušeností vlastního života. Učí se ze svých chyb a směřuje vzhůru k osvětleným výšinám. Pouze v pokoře jsme sami sebou. Rozvíjí nás a posiluje.

Tobiáš: Martin Luther jednou řekl: "Pravá pokora neví, že je pokorná. Kdyby to věděla, byla by pyšná na tak vznešenou ctnost." Co si o tom myslíš?

Starý Topol: Skromný člověk se tím určitě nechlubí. Je jen málo opravdu pokorných lidí, kteří si to plně uvědomují. Na určitém stupni vývoje a zralosti to už můžeme vědět. Řekl bych, že je užitečné to vědět a zároveň nebýt pyšní a nevyvyšovat se nad jiné. Světlo chce, abychom rozlišovali a rozpoznávali své osvětlené ctnosti. Nejprve však musíme dosáhnout určité úrovně rozvoje, protože vychloubání se našimi osvětlenými kvalitami není žádoucí. Nezapomínejme proto na skromnost a své osvětlené vlastnosti nechme před ostatními skryté. Pán Bůh, který vidí ve skrytosti, to ocení a to nám stačí.

Bartoš: Lidé často nerozumí pokoře a zaměňují ji s poddajností. Jaký je rozdíl mezi pokorou a poddajností?

Starý Topol: Rozdíl je velmi zřetelný. Poddajný člověk si neváží sám sebe. Nechává se ponižovat druhými. I pokora je formou poddajnosti, ale jen před Bohem a jeho dokonalými zákony. Pokora uznává Boha a je si vědoma svého místa ve stvoření. Na druhé straně poddajnost si není vědoma své hodnoty. Poddajní lidé jsou často právě proto nešťastní.

Tobiáš: Je něco, co bys dodal na závěr?

Starý Topol: Pozemský člověk musí najít pokorné srdce. To mu chybí nejvíc. Musí ho najít, chce-li si zachovat svoji úlohu ve stvoření. Zda toho člověk dosáhne, nevím. Utrpení je hlavním učitelem pokory a já jsem toho názoru, že právě ve velkém utrpení si moderní člověk na této planetě vytvoří své pokorné srdce. Věřím, že mnohým lidem se to povede. To, milí Bartoši a Tobiáši, z celého srdce přeji lidským duším. Děkuji.

2.35. Rozhovory s Vyšším strážcem

Od našeho posledního rozhovoru uplynulo několik dní. Napadlo hodně sněhu a počasí nepřálo procházkám. Jistý čas mi bytosti, které jsem nazýval vyššími strážci, oznamovaly, že mi chtějí o sobě něco říct. Jen na okraj, název "Vyšší strážci" je poněkud zavádějící. Myslím si, že "strážci nebo opatrovníci stromovníků" jako výraz pro tyto bytosti by byl vhodnější. Zvykl jsem si však na to a zůstanu při staré formě jejich označování. Už víme, že jsou to mužské bytosti.

Vydal jsem se k Topolu, abych si promluvil s vyšším strážcem.

Bartoš: Zdravím tě, vyšší strážče, už dlouho nám chceš něco říct. Odpusť mi, že jsem k tobě přišel až teď. Napadlo mnoho sněhu a okolnosti tomu nepřály.

Vyšší strážce: Vítám tě.

Bartoš: Co jsi nám chtěl říct?

Vyšší strážce: Začal bych tím, že péče je hlavním aspektem služby ve stvoření. Tak jako se Bytosti přírody starají o různé části přírody, tak jako stromovníci pečují o stromy, staráme se o ně i my. Naším úkolem je podporovat stromovníky v rozvoji. Děláme to z čisté lásky. Péče je naší přirozeností, naší vnitřní potřebou. Pán nás obdařil takovým způsobem, že nám to přináší potěšení.

Bartoš: Odkud pocházíte?

Vyšší strážce: Pocházíme z kruhu bytostného, ale ne z úrovně, ze které pocházejí stromovníci. Jsme z o něco vyšší úrovně. Ve stvoření je celá řada strážců a my, strážci stromovníků, jsme jedním z mnoha druhů.

Bartoš: Vy se vyvíjíte?

Vyšší strážce: Ano, můžeme postoupit na vyšší úroveň. V bytostném kruhu, ze kterého pocházíme, pečujeme i o stromovníky. Sestupujeme na jejich základní úroveň a na naši, o něco vyšší úroveň, chodíme odpočívat.

Bartoš: I ty se vyvíjíš jako stromovník a přecházíš do semínka ve hmotě?

Vyšší strážce: Ne. Není chtěno mluvit o takových podrobnostech.

Bartoš: A máte i mentory, průvodce?

Vyšší strážce: Máme intuitivní vedení a to nám v podstatě stačí. Někdy k nám ještě sestupují vyšší pečovatelé a dávají nám rady, ale je to vzácné.

Bartoš: Chceš na závěr ještě něco říct?

Vyšší strážce: Chceme, aby o nás lidé věděli. Na světě je hrstka lidí, kteří o nás vědí. To, co jsem vám dnes sdělil, je plně dostačující informace.

Bartoš: Děkuji, Vyšší strážce, za tvé zprávy.

Vyšší strážce: Rado se stalo. Pokračujte. Svědčte lidem o nás.

Po návratu domů se mi vynořilo několik otázek. Rozhodl jsem se, že ráno půjdu k topolu a zkusím se na ně zeptat Vyššího strážce stromovníků.

Bartoš: Opětovně tě zdravím, pěstoune stromovníků.

Vyšší strážce: Srdečně tě vítám.

Bartoš: Po posledním rozhovoru se objevilo několik otázek. Dostal jsem pokyn, abych je položil.

Vyšší strážce: Poslouchám.

Bartoš: Jste o půl stupně výše než stromovníci? Pomocníci pozemských lidí jsou o půl stupně výše.

Vyšší strážce: Ano, Bartoši, jsme o půl stupně výše než stromovníci. Jsme očividně vyspělejší a jsme na o něco vyšší hmotné úrovni. To však nebrání stromovníkům, aby nás viděli a slyšeli.

Bartoš: Patříte ke stvořeným bytostným, to znamená k těm, kteří mají plnou zralost od svého počátku? Nebo se musíte vyvíjet jako stromovníci nebo pozemští lidé?

Vyšší strážce: Ti, kteří jsou nad námi, jsou stvořené bytosti. My jsme však vstoupili do hmoty, abychom zdokonalili svůj dar péče. V tomto chápání, které jsi předložil, tedy patříme k vyvíjejícím se bytostem.

Bartoš: Víím, že každý z vás má přidělen určitý sektor se stromy, o které se má starat. Jak je velký a kolik má stromů?

Vyšší strážce: V mém případě se starám o stromy v oblasti cestičky, po které každý den chodíš. Zahrnuje několik desítek stromů a stromků. V lese je větší hustota stromů, takže sektory jednotlivých správců jsou přiměřeně menší.

Bartoš: Staráš se v tomto sektoru o všechny druhy stromů?

Vyšší strážce: Ano, nezáleží na tom, zda jsou to javory, duby nebo smrky. Starám se o všechny.

Bartoš: Děkuji, chceš něco dodat?

Vyšší strážce: Bude-li vůle Světla rozšířit toto poznání, ozveme se ti. Pro dnešek to stačí. Děkuji za rozhovor.

2.36. O talentech

Vzhledem k tomu, že jsem se nacházel u Starého Topolu, rozhodl jsem se, že tento čas využiji k tomu, abych si s ním promluvil o talentech. Telefonicky jsem se spojil s Tobiášem, který byl v té době v práci.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, Starý Topole.

Starý Topol: Vítám vás, bratři.

Tobiáš: Chtěli jsme mluvit o talentech.

Starý Topol: Talenty jsou velmi důležitým aspektem vývoje. Měli bychom je považovat za dary od Světla. Je povinností každé bytosti je rozvíjet.

Tobiáš: Jaké talenty rozvíjejí stromovníci?

Starý Topol: Nemáme talenty jako lidé, ale schopnosti, které rozvíjíme. Vy je už znáte.

Bartoš: Podle našeho názoru ne všechno, co lidé nazývají talenty, jsou ve skutečnosti talenty od Boha. Například talenty sportovců.

Starý Topol: Ano, Bartoši. Talenty od Boha jsou ty, které inspirují ostatní ke konání dobra, vzbuzují úctu ke kráse a zušlechťují celé lidstvo. Takzvané talenty sportovců jsou jen dovednosti, které dotyčný sportovec rozvíjí.

Tobiáš: Skutečnost, že lidé nazývají schopnosti sportovce talenty, svědčí o pádu člověka a je Světlem nechtěná.

Starý Topol: Ano, Tobiáši. V tomto bodě máš pravdu. Člověk padl a jeho chápání je vadné. To se týká jak aspektu talentů, tak i jiných oblastí života.

Bartoš: Odkud se berou talenty?

Starý Topol: Všechny talenty jsou dary od Boha. Každý duchovní nebo bytostný zárodek, který začíná svou existenci, je jimi obdařen. To, že je nerozvíjí, je jeho chyba.

Tobiáš: Dokážete vy, stromovníci, rozpoznat v lidech talenty?

Starý Topol: Ano, dokážeme. Je však lepší, když je člověk objeví sám. Proto se vyplatí je rozvíjet a pomalu objevovat.

Bartoš: Chtěl bys na závěr tohoto krátkého rozhovoru ještě něco dodat?

Starý Topol: Rozvíjejte se jako lidé a objevte své talenty. Každý z vás dostal čas, aby je rozvíjel, tak se probudte z duchovního spánku. Rozvíjení vašich talentů vám přinese jen výhody, duchovní výhody, protože jen to, co posiluje a rozvíjí ducha, je prospěšné.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme.

2.37. O Boží vůli

Odpoledne téhož dne jsme šli do lesa, abychom si se starým bukem promluvili o Boží vůli.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, dnes jsme chtěli mluvit o Boží vůli. Jaká podle tebe je?

Starý Buk: Boží vůle je to, co se Mu líbí, a to, co je Ním chtěno. Jeho vůli můžeme rozpoznat v Jeho zákonech. Proto je tak důležité znát Boží zákony. Lidé znají pozemské zákony a snaží se je dodržovat. Žel neznají Boží zákony a nevědí, jak je dodržovat.

Bartoš: Může se Boží vůle změnit?

Starý Buk: Podle mého názoru je Boží vůle neměnná. Bůh však může být milostivější vůči někomu, kdo se kál. Bůh také může změnit rozhodnutí vůči lidem, ale toto rozhodnutí vždy rezonuje s Boží vůlí. *(Po chvíli uvažování)* Mohu něco dodat?

Bartoš a Tobiáš: Prosíme.

Starý Buk: Plnění Boží vůle je nejkrásnější a nejvyšší povinností každého z nás. Budme si vědomi své zodpovědnosti vůči Božím zákonům. Když je dodržujeme, jsme v souladu s Jeho vůlí. Tyto zákony jsou výrazem Boží spravedlnosti a lásky. Jsou jednoduché a dokonalé. Ještě jednu věc bych chtěl říct...

Bartoš a Tobiáš: Prosíme!

Starý Buk: Je mnoho lidí, kteří plní Boží vůli a neznají zákony. Plní ji intuitivně, protože poslouchají své srdce. Takoví lidé jsou našemu Pánu velmi blízcí, a i proto je štědře obdarovává šťastným životem. Jak jsem nyní řekl, je to důležité, protože mnozí znalci zákonů na to zapomínají. Plnit Boží vůli znamená konat dobro každý den. Dobro, které obšťastňuje nebo i přísně trestá. Plnění Boží vůle totiž vždy přináší užitek druhému. Právě v tom se projevuje dobro, o kterém jsem mluvil.

Tobiáš: Je něco, co bys dodal na závěr?

Starý Buk: Dal jsem vám poselství, která jsou čistá a pravdivá. Jsou pravdou mého srdce.

Tobiáš: A co bys ještě chtěl říct čtenářům?

Starý Buk: Nyní je Boží vůlí očistit planetu od vší temnoty. Tento proces nebude pro lidi jednoduchý, ale je nezbytný, protože bez něj nebude žádná Nová Země, žádné Boží království na ní.

2.38. O přátelství stromovníků a lidí

Lípa, její stromovník, už dlouho chtěl mluvit o našem přátelství, o přátelství stromovníků s lidmi. Tady je přepis rozhovoru.

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, vyjádřil jsi přání mluvit o přátelství stromovníků s lidmi. Prosím, neváhej a začni.

Lípa: Vítejte! Přátelství je pro mě velmi důležité. Nejdůležitější věcí je pro mě Bůh a potom, mimo jiné, přátelství. Věřím, Bartoši a Tobiáši, že naše přátelství bude inspirací pro ostatní lidi. Pevně věřím, že v budoucnosti bude přátelství mezi lidmi a stromovníky opět běžné.

Bartoš: Máme tě moc rádi, Lípo, a jsi jeden z našich přátel. Nevím, jestli jsem od nějakého člověka dostal takovou podporu jako od tebe.

Lípa: Vždy tě podporuji, Bartoši a vždy chci tvé dobro. Děkuji, že mě navštěvuješ a objímáš.

Bartoš: Co by se podle tebe muselo stát, aby se přátelství mezi stromovníky a lidmi stala běžnějšími?

Lípa: Vůle stromovníků je, aby se k nám lidé přiblížili. Nejprve je však třeba, aby se lidstvo probudilo a vydalo se na cestu Pravdy a Lásky. Věřím, že tento čas přijde a my budeme opět bratry, jako jsme byli kdysi. Přátelství je dar a já jsem velmi rád, že mám takové přátele, jako jste vy dva.

Bartoš: Na stránkách této knihy jsem chtěl vyjádřit, že přátelství se stromovníky je velmi prospěšné pro rozvoj. Podpora a síla, kterou toto přátelství poskytuje, je neocenitelná. Jsem rád, Lípo, že mám takové přátele, jako jsi ty, a také pevně věřím, že taková přátelství budou v budoucnu častější.

Lípa: Můžu ještě něco dodat?

Tobiáš: Samozřejmě.

Lípa: Existuje mnoho přátelství, které nevydrží zkoušku časem. Doufám, Bartoši a Tobiáši, že naše přátelství tuto zkoušku vydrží.

Tobiáš: A chci říct, že nebýt Bartošova daru, neměl bych k vám takový vztah a myslím, že bych vás nemohl nazývat přáteli. Cítím od vás, stromovníci, obrovskou podporu. Děkuji vám za ni!

Bartoš: Chceš na závěr něco dodat?

Lípa: Vůlí stromovníků je, aby se s nimi lidé sblížili a navázali s nimi přátelství. I Světlem je to chtěno a já pevně věřím, že časy skutečných přátelství mezi stromovníky a lidmi nakonec přijdou. Děkuji vám, bratři, za vaše věrné přátelství. Miluji vás a vždy vás podporuji.

2.39. O moudrosti

Tentokrát jsme se vydali ke Starému Buku s otázkou o moudrosti:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, chtěli jsme se tě zeptat na moudrost. Odkud pochází moudrost?

Starý Buk: Veškerá moudrost světa pochází ze Světla. Abychom však dosáhli moudrosti, musíme se vyvíjet. My, stromovníci, máme v současnosti více moudrosti než lidé, pokud bychom měli tyto dva druhy obecně porovnat. Na příkladu lidí vidíme, že vzdalování se od Světla způsobuje nejen zánik moudrosti, ale dokonce i hloupost. Poznávací obzory se tak zmenšují a člověk přestává vnímat moudrost jiných, ba dokonce i Pravdu. Moudrost by měla mít prvořadou hodnotu, pokud jde o jednotlivé národy, jakož i o svět jako celek. Tím chci říci, že vůdci by měli vést zástupy svojí moudrostí.

Bartoš: Proč jsou, podle tebe, moudří lidé tak často napadáni?

Starý Buk: Je to syčení temnoty, která nenávidí Světlo a moudrost, která z něj pochází. Lidé, kteří útočí na moudrost jiných, jsou právě nevědomým nástrojem temnoty.

Tobiáš: Chtěl bys ještě něco dodat?

Starý Buk: Lidé, rozvíjejte svou moudrost tím, že zažijete a poznáte Pravdu. Nezapomínejte na ni, abyste nespadli do pastí marnivosti a pýchy. Mnozí, kteří již dosáhli určité úrovně moudrosti, se do této pasti dostali. Je chtěno, aby byl člověk v novém Království, které chce Bůh, moudrou bytostí, a to samozřejmě přeji celému lidstvu.

Bartoš a Tobiáš: Děkuje!

Starý Buk: Chtěl bych dodat ještě něco. Moudrost přichází časem a často na ni je třeba čekat celý život. Avšak prožité zkušenosti, kterým plně rozumíme, již přinášejí základ pro konečnou moudrost. Proto si uvědomme, že to nepřijde ihned, ale vědomým prožíváním se k tomuto cíli přibližujeme.

Bartoš a Tobiáš: Děkuje za tvou moudrost!

Starý Buk: Děkuji. Buďte zdraví.

2.40. Poslední inkarnace

Šli jsme za starým Bukem, který nám potvrdil dobré zprávy:

Bartoš a Tobiáš: Po posledním setkání, když jsi mluvil o moudrosti, jsme pocítili obrovskou radost. Chtěl bys o tom něco říct?

Starý Buk: Ano. Světlo uznalo, že jsem splnil poslední úkol, který jsem měl ve hmotných říších, a moje současná inkarnace je moje poslední. Cítím, že toto splnění má dva aspekty. Za prvé, předal jsem vám moudrost a pravdu v projevech a za druhé, miloval jsem vás jako skutečné lidské přátele. My, starší stromovníci, potřebujeme více času na budování přátelství. Jsem rád, že tento čas dozrál před dokončením knihy.

Bartoš: Na začátku jsem cítil, že jsme si velmi vzdáleni, ale s každým dalším rozhovorem jsem cítil, že jsme si bližší, a jsem velmi rád, že brzy budu mít rozvinutého přítele v bytostných oblastech.

Blahopřáli jsme mu a objali jsme našeho přítele.

2.41. O ročních obdobích

Potom jsme se Starého Buku zeptali na roční období.

Bartoš: Jak roční období ovlivňují vaše aktivity?

Starý Buk: Závisí to na druhu stromovníku, ale obecně platí, že na jaře, v létě a na podzim jsme aktivní a v zimě odpočíváme.

Bartoš: Dohlížíš na proces jarního růstu?

Starý Buk: Tento proces růstu doplňujeme. Díky nám se strom vyvíjí a roste rychleji.

Tobiáš: Jak se projevuje vaše činnost?

Starý Buk: Samozřejmě nechceme prozrazovat podrobnosti, protože není vůlí Světla mluvit o všem, ale můžu říct, že jednoduše posilujeme energii růstu, energetickou podporou.

Po chvíli dodal.

Starý Buk: Chtěl jsem dodat ještě něco. Žijeme v rytmu ročních období. Jsou hnacím motorem našeho vývoje. Každé roční období nebo rok nás posouvá o něco výše na žebříčku vývoje. Jsme vděční, že Světlem je to takto ve hmotě uspořádáno, protože díky tomu se můžeme rychleji rozvíjet a růst. Světlo nám dává prostor pro rozvoj a roční období jsou velkým požehnáním pro všechny stromovníky.

2.42. O čistotě

Opět jsme se obrátili na starý Buk, abychom si s ním promluvili o čistotě. Zde je přepis rozhovoru:

Bartoš a Tobiáš: Ahoj, Starý Buku. Co můžeš říci o čistotě?

Starý Buk: Čistota spolu s pokorou je základem duchovního rozvoje. Kdo nedosáhl vnitřní čistoty, nebude schopen kráčet po cestě ke Světlu. Péče o vnitřní čistotu by měla být duchovní prioritou každé bytosti, která se chce rozvíjet.

Bartoš: Co může bytost získat z větší vnitřní čistoty?

Starý Buk: Větší čistota znamená především větší ochranu. Temné bytosti se nebudou moci tak snadno přiblížit k tomu, kdo je vnitřně čistý. Po paprsku čistoty proudí i paprsek lásky, takže ten, kdo je vnitřně čistý, je schopen opravdu milovat. Díky vnitřní čistotě k sobě přitahujeme další světlé bytosti, stejně čisté a sloužící Světlu.

Bartoš: Můžeš poradit, jak se můžete vnitřně očistit?

Starý Buk: Existuje mnoho technik, jak se očistit od negativních energií. Ta, kterou používáte vy, je velmi účinná. Spojili jste ji s uzemňováním a navracením negativních energií do země. Očišťování také usnadňuje každodenní otevírání se síle Světla prostřednictvím modlitby s vděčným a pokorným srdcem.

Tobiáš: Kontakt s přírodou také pomáhá, že?

Starý Buk: Ano, Tobiaši. Příroda rezonuje s čistotou, a proto kontakt s ní podporuje vnitřní očistu. Ve skutečnosti stačí krátká procházka v lese a člověk se stane mnohem čistším.

Bartoš: Lidé často mluví o čistotě srdce, ale také o čistotě mysli. Mohl bys o tom něco říct?

Starý Buk: To souvisí s vaší vůlí a chtěním. Pokud tvá vůle nebo duchovní chtění rezonuje s čistotou, pak tvé srdce vyzraňuje tuto čistotu, a tak máš i čisté myšlenky v mysli. Nedoporučoval bych žádné praktiky, jejichž cílem je očistit vaše myšlenky a mysl, které jsou nepřírozené. Péče o vnitřní čistotu vašeho srdce prostřednictvím dobrého a čistého chtění je naprosto dostačující a automaticky očišťuje mysl.

Tobiáš: Chceš něco dodat na konec?

Starý Buk: Pamatujte na čistotu svých srdcí. Když se o ni budete starat, váš život se stane odrazem této čistoty. Jakmile bude vaše vnitřní vůle čistá, okamžitě budou následovat čisté myšlenky, slova a činy. Takto bude práce na sobě jednodušší a povede k čistým, světlým duchovním sférám.

Bartoš a Tobiaš: Děkuje.

2.43. Otázky stromovníků lidem

Hlavním cílem této knihy je přiblížit lidem stromovníky i samotné stromy. Abyste se s někým sblížili, musíte se jednoduše lépe poznat. Doposud jsme kladli otázky stromům, nyní jsme se rozhodli vyměnit si úlohy a pokusit se odpovídat na otázky stromovníků lidem. Zde jsou přepisy rozhovorů, které jsme vedli:

Zde jsou dotazy od Aldaniela:

Bartoš a Tobiaš: Dobrý den.

Aldaniel: Dobrý den, proč je člověk tak tvrdohlavý a neustále něco očekává od Světla? Vždyť on je ten, jehož služba by měla splňovat Jeho očekávání. Vždy mě to překvapí a jsem tím zaskočen.

Tobiáš: Souvisí to s pádem člověka a rozvojem pouze rozumu. Jedním z jeho důsledků je, že člověk by chtěl stále brát, aniž by něco dal. Teprve když člověk vstoupí na duchovní cestu, začne pomalu sloužit Bohu v radostném dávání a stále více prožívá slova, že „v dávání dostáváme“.

Bartoš: Chtěl bych dodat, že člověk svou pravou duchovní touhu, která vždy rezonuje s Boží vůlí, zaměnil za intelektuální požadavky a žádá jen pohodlí a materiální hodnoty. Nevidí, že on, jako tvor, by měl a musí i něco dávat. Tímto způsobem se člověk vylučuje ze skupiny bytostí, které v radosti slouží Světlu.

Aldaniel: Vaše odpověď se mi moc líbí, teď ji plně chápu. Mám ještě jednu otázku. Proč se člověk nechce pokusit dostat z bahna, ve kterém se ocitl?

Bartoš: Je to způsobeno tím, že člověk ani nevidí, že je v bažině. Myslí si o sobě, že je cenný, ačkoli ve skutečnosti v očích Světla nemá žádnou hodnotu.

Tobiáš: Je také vinen z duchovní lenosti, kterou si pěstoval po tisíciletí a která mu neumožňuje duchovní pohyb. V důsledku toho také odmítá a zesměšňuje Pravdu, čímž promrhává šanci na spásu.

Aldaniel: Děkuji vám za tyto odpovědi, jsou velmi moudré.

Bartoš: Máš ještě nějaké dotazy?

Aldaniel: Má podle vás člověk ještě nějakou šanci na celkový duchovní rozkvět na zemi?

Bartoš: Myslím, že tato otázka je otázkou pro Světlo. Stále můžeme věřit, že existuje šance. Myslím si, že naděje na Boží království na zemi musí být v nás stále živá. Ale chybějící pohyblivost duchů, lidí na zemi, tomu neprospívá.

Tobiáš: Kdybych tomu, na co se ptáš, nevěřil, přestal bych dělat to, co dělám.

Aldaniel: Nemám žádné další otázky. Jsem velmi spokojen s vašimi odpověďmi.

Další otázky položil Buk Samotář:

Buk samotář: Zdravím vás. Jak může člověk před Bohem neustále omlouvat svůj špatný postoj? Jak se to opovažuje dělat, když je jeho vina zjevná?

Tobiáš: To, co jsi řekl, neplatí pro všechny lidi, ale pravděpodobně pro většinu. Podle mého názoru je příčinou marnivost, která způsobuje tvrdohlavost, a také slepá víra, falešné názory a představy o Bohu, které lidem lichotí a způsobují, že žijí ve falešném sebepovyšování.

Bartoš: Chtěl bych dodat, že člověk si prostě často neuvědomuje mnohé špatné skutky, které páchá. Člověk díky svému nevědomí nerozlišuje, co je dobré a co špatné, a někdy, přestože si je vědom své viny, raději se stane pokrytcem než by se postavil tváří v tvář nepříjemné pravdě o sobě.

Buk samotář: Proč se lidé rádi označují za věřící v Boha, ale ve skutečnosti mu nerozumí nebo nechtějí rozumět? Je to pro mě nepochopitelné.

Bartoš: Myslím si, že lidé přistupují k tématu víry povrchně. Často si také člověk myslí, že rozumí Bohu, ačkoli ve skutečnosti o něm nic neví. To, že žije v takové nevědomosti, neomlouvá jeho velkou vinu.

Tobiáš: Člověk s oblibou staví před sebe štít z pěkných slov, kterými zakrývá svou vnitřní prázdnotu. Takto se stává pokrytcem, jak už zmiňoval Bartoš.

Buk samotář: Dost bylo mých otázek. Děkuji vám za vaše odpovědi, které mi velmi pomohly pochopit lidstvo.

Další otázky položil Starý Buk:

Starý Buk: Proč je člověk tak namyšlený, že nahlíží na sebe jako na Boha, na nejvyššího?

Bartoš: Člověk se často prohlašuje za nejvyššího, to jest Boha, a tvrdí, že je to uskutečnění pravdy. Není to však realizace pravdy, ale jen uspokojení marnivé potřeby stát se velkým ve vlastních očích a v očích jiných. Příčinou je marnivost a pýcha. Je to velmi smutné a v dnešní době velmi časté.

Starý Buk: Děkuji. Chce Tobiáš něco dodat?

Tobiáš: Je to způsobeno i falešnými názory - například Luciferovými pastmi, které se dají stupňovat: "Bůh je všude, Bůh je všechno, co je, a protože je všechno, co je, je i ve mně, což znamená, že i já jsem Bůh." Věřit takovým názorům je velmi lákavé a mnozí do této pasti temnoty padají.

Starý Buk: Existuje nějaký způsob, jak může člověk odmítnout tyto iluzorní názory, které jste zmínili?

Tobiáš: K tomu vede jen pokora, které se člověk naučí během nadcházejícího utrpení posledního soudu, jež nyní prožíváme.

Bartoš: Odmítnout takové pohodlné názory je velmi obtížné a vyžaduje to velkou míru upřímnosti vůči sobě samému. Člověk musí dozrát, uvidět, že je to marnivost a duchovní pýcha. Pokud to uvidí, začne se stydět za to, čemu věřil a o čem přesvědčoval ostatní.

Starý Buk: Vaše postřehy jsou velmi čisté a souhlasím s nimi.

Bartoš: Chceš se ještě něco zeptat?

Starý Buk: Proč, podle vás, člověk zapomněl na přírodu, na kontakt s přírodou?

Tobiáš: Protože si vytvořil jiné životní priority než duchovní rozvoj, které ho odvádějí od cesty ke Světlu, ke kterému je příroda bránou.

Bartoš: Protože člověk se na svět dívá jen materialisticky a přehlíží neviditelné hodnoty a výhody, které mu dává kontakt s přírodou.

Starý Buk: Velmi moudré a výstižné. Jsem na vás hrdý. Myslím, že to stačí.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme ti za tvé otázky, na které jsi už určitě znal odpovědi.

Starý Buk: Ano, ale vaše postřehy jsou čisté a já jsem byl na ně zvědavý.

Následující den jsme nejprve šli k Javoru. Zde jsou jeho otázky:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, Javore.

Javor: Zdravím vás! Proč se lidé tak zřídka usmívají? Vždyť úsměv je krásný dar a nevyžaduje mnoho úsilí.

Bartoš: Úsměv by měl být vždy odrazem vnitřní radosti. Samotný úsměv může tuto vnitřní radost probudit. V mnoha případech je to však velmi obtížné. Mnozí lidé mají ve svém nitru jen prázdnotu, a hlavně proto se neusmívají.

Javor: Tobiáši, chceš něco dodat?

Tobiáš: Člověk, který se duchovně rozvíjí, postupně získává více radosti, a tím i více úsměvu a nadšení ze života. Lidé se však duchovně nerozvíjejí, a proto v nich není vnitřní radost. Někdy se tak objevuje nečistý úsměv z nízkých hloupostí nebo ubližování a zesměšňování druhých.

Javor: Děkuji za tyto odpovědi, hodně mi ukázaly. Mohu mít další otázku?

Bartoš: Posloucháme.

Javor: Proč se lidé tak často spojují bez skutečné lásky?

Tobiáš: Protože často jednají nerozvázně a vybírají si partnera na celý život z rozumu. Často je v tom však vyšší dobro, neboť takzvaný karmický vztah nabízí mnoho lekcí a příležitostí k odčinění viny.

Bartoš: Myslím si, že je třeba říci i to, že vztahy se často budují z vypočítavosti nebo kvůli materiálnímu zisku. Mnozí lidé hledají partnera, aby mohli vést pohodlný život bez duchovního pohybu.

Javor: *(smutně se zeptá)*: Klesl člověk tak hluboko, že úplně zapomněl na Boha? Tuto otázku kladu proto, že často vidím lidi, kteří ve svém nitru nemají nic.

Bartoš: Odpověď na tvou otázku je většinou ano. Je to smutná pravda, ale přesto bychom měli doufat, že bude stále více lidí plných lásky a víry.

Tobiáš: Mnozí lidé mají Boha jen na rtech, ale ve svém nitru mu nepřipravili chrám. Proto máš pravdu, když mluvíš o našem hlubokém pádu.

Javor: Děkuji za vaše odpovědi. Budu se tedy modlit za to, aby se lidstvo ještě probudilo k duchovnosti.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme za tvé otázky. Jdeme k dalším stromům.

Javor: Děkuji za vaše odpovědi. Mějte se dobře!

Měli jsme v plánu jít k Modřínu, ale cestou nás oslovil zjizvený dub:

Bartoš a Tobiáš: Vítej!

Dub: Vítejte. Proč člověk nepřijímá své utrpení s pokorou? Proč ho nevnímá jako spravedlnost a příležitost odčinit svou vinu?

Bartoš: Myslím, že hlavním důvodem je to, že člověk nezná jednoduché zákony, kterými se řídí Stvoření, a také nebere v úvahu, že si zaslouží trpět. Je to projev jakési arogance a duchovní pýchy.

Tobiáš: Člověk nezná zákony Stvoření, ani jednoduché pojmy. Zeptej se člověka, co je pokora, láska, spravedlnost, vykoupení a služba Bohu, a budeš překvapen odpověďmi, které uslyšíš.

Dub: Děkuji za vaše odpovědi. Můžete jít dál.

Potom jsme se vydali na cestu k Modřínu:

Bartoš a Tobiáš: Ahoj příteli.

Modřín: Vítejte. Proč lidé potřebují jíst rostliny, zvířata a ovoce, aby přežili?

Tobiáš: Je to jedna z forem získávání energie a naše pozemská těla také potřebují jídlo, aby byla silnými a zdravými nástroji pro ducha. Potřebují se také posilňovat. ⁸Lidé, kteří nejedí maso, mohou být méně uzemnění a mají kvůli tomu mnoho problémů.

Bartoš: Myslím si, že vývoj člověka povede k tomu, že bude jíst stále méně. Nesmí však dělat velké skoky ve stravování.

Modřín: A co říká Bůh o pojídání zvířat?

Bartoš: Bůh to dovoluje, ale zároveň bylo světu mnohokrát oznámeno, že zvířata, která jsou k tomu určena, by měla být ušetřena utrpení.

⁸Více informací o souvislosti mezi nejezením masa a nedostatkem uzemnění naleznete v knize: Christophera Vaseyho: "Duchovní tajemství o krvi: její síla přeměňovat tělo, mysl a ducha".

Tobiáš: Rozumím tvé otázce, protože lidé přistupují k získávání masa jako k těžbě dřeva ze stromů – bez lásky a úcty k přírodě.

Modřín: Jsem velmi překvapen, že to Pán Bůh dovoluje.

Tobiáš: Až budeš zralejší, pochopíš to lépe.

Modřín: Ale teď chápu, že je to potřebné pro vaše těla. Děkuji vám za tyto odpovědi.

Následující ráno jsme se vydali k Lípě:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, máš na nás nějaké otázky?

Lípa: Vítejte! Proč lidé vnímají čas jako pevný? Vždyť čas není pevný.

Tobiáš: Myslíš tím, že si myslí, že pocit plynutí času je stále stejný?

Lípa: Ano.

Bartoš: Souvisí to s tím, že člověk chce svým intelektuálním pohledem na svět dát všemu řád. Dalo by se říci, že čas jako by zavřel do krabice a považuje jej za pevný.

Tobiáš: Každý si s přibývajícím věkem všimne, že čas plyne rychleji, ale téměř nikdo se nad tím hlouběji nezamýšlí. Je to jednoduché – čím více zážitků prožijeme, tím rychleji vnímáme plynutí času. ⁹Pravda je taková, že je to čas, který stojí na místě, a jsme to my, kdo se jím pohybuje.

Lípa: Takže náš pohyb určuje rychlost, jakou plyne čas?

Tobiáš: Ano, to je v souladu s mým poznáním.

Lípa: Proč vy lidé potřebujete tolik spánku? Stromy nepotřebují tolik spánku jako lidé. Proč tomu tak je?

Bartoš: Spánek potřebuje náš mozek, konkrétně náš přední mozek, a jelikož máme poměrně velký mozek, potřebujeme hodně spánku. Spánek nepotřebuje naše tělo, pouze zmiňovaný přední mozek. ¹⁰Tělo potřebuje jen odpočinek.

Tobiáš: Dalo by se říci, že přední mozek se během spánku resetuje.

Lípa: Mám ještě jednu otázku. Kolika let se dožívají lidé na Zemi? A je to dlouhá doba?

Bartoš: Lidé se dožívají 70, 80 let. Věřím však, že s duchovním rozvojem se toto období prodlouží.

Tobiáš: Něco dodám. ¹¹Existují studie, že lidé, kteří mají vztahy založené na laskavosti, žijí déle. A myslím, že vám nemusím říkat, že laskavá povaha je součástí probuzeného, rozvíjejícího se ducha. Je těžké říct, jestli žijeme déle nebo kratší dobu, ale co je to, ve srovnání s věčností?

Lípa: Děkuji vám za vaše dnešní odpovědi, hodně mi ukázaly.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme! Přejeme ti krásný den!

⁹ Informace o tom, že čas skutečně stojí na místě, jsou převzaté z knihy "Ve světle pravdy: Poselství Grálu" od Abd-ru-shina.

¹⁰Tyto informace pocházejí také z Abd-ru-shinova díla "Ve světle pravdy: Poselství Grálu".

¹¹Existuje řada studií, které to potvrzují: Výzkum Roberta Bushe z Queenslandské univerzity a Franka Baumeho z Flindersovy univerzity, jakož i studie lidského vývoje dospělých, známá jako Grantova studie podle jejího iniciátora Williama T. Granta.

Závěrečné otázky položil Starý Topol:

Starý Topol: Čeho chce člověk dosáhnout neustálou pýchou a marnivostí? Uvědomí si nakonec, že takový postoj je nepřátelský vůči Světlu?

Bartoš: Za prvé, člověk si v mnoha případech neuvědomuje svoji pýchu a marnivost. Určitě potřebuje probuzení, aby to viděl a začal na tom pracovat. Člověk si nejen potřebuje uvědomit, že je to nepřátelské vůči Světlu, ale že je skutečně nutné a potřebné to konečně spatřit, chce-li, aby jeho úloha ve stvoření byla konečně milá Světlu, a chce-li v těchto časech vůbec přežít. Proces dozrávání k tomu by měl být prvním krokem na cestě jeho vývoje.

Tobiáš: Člověk chce být neustále uctíván a slavit sám sebe, vidí v tom svou velikost, na Boha téměř vůbec nemyslí. To je past temnoty, do které mnozí upadají. Na druhou část otázky bych odpověděl, že pravděpodobně jen velké utrpení může člověka přimět uvědomit si tento chybný postoj.

Starý Topol: Děkuji za vaše odpovědi. Jak si může člověk myslet, že existuje jen jeden život a potom už nic? Člověk zapomněl na existenci své duše. Jak to mohl dopustit? Pro nás stromovníky je to nepochopitelné, ale mezi lidmi velmi běžné.

Tobiáš: Je to důsledek toho, že se člověk řídí výlučně rozumem a na svět se dívá výhradně materialisticky. Duchovní hodnoty jsou pro takového člověka nevnímání. I na svět se dívá jen přes prizmu materiálních důkazů. Proto nepřijímá jako fakt věci, které jsou podloženy nemateriálními důkazy, jako je reinkarnace, existence duše nebo Boha.

Bartoš: Rád bych rozšířil Tobiašovu myšlenku. Člověk si zvykl věřit, že existuje jen to, co může vidět a slyšet svým hrubohmotným okem a uchem. Člověk tomu uvěřil tak silně, že už neuvažuje o žádné jiné možnosti. Kromě toho se snaží bojovat proti a ponižovat ty, kteří mají spojení s jinými sférami Stvoření.

2.44. Vzájemné působení stromovníků a jejich pečovatelů

Chtěli jsme ukázat, jak stromovníci komunikují se svými pečovateli. Za tímto účelem jsme požádali Vyššího správce a Staršího topolového stromovníka, aby nám ukázali, jak vypadá typický rozhovor mezi nimi. Zde je přepis tohoto rozhovoru:

Vyšší strážce: Dobrý den, Topole. Máš na paměti svůj vývoj a službu Světlu?

Starý Topol: Ano. Chci svou službu vykonávat co nejlépe.

Vyšší strážce: Pamatuj, že strom potřebuje tebe a tvou podporu.

Starý Topol: Ano, strážce, chci mu sloužit.

Vyšší strážce: Nezapomínej na své každodenní povinnosti vůči stromu. *(Není chtěné říkat, jaké jsou to povinnosti).* Práce, kterou nyní vynaložíš, přinese ovoce při tvém zrání a konečném návratu do říše bytostného.

Starý Topol: Mohu počítat s tvou podporou, strážce?

Vyšší strážce: Co potřebuješ?

Starý Topol: Někdy jsem smutný z různých důvodů.

Vyšší strážce: Ano, tohle mi je známo. Přiblíž se ke Světlu ve svých každodenních činnostech a tvůj smutek zmizí a objeví se více radosti. Dobře víš, že jen věrná služba dává každé bytosti pocit radosti a naplnění. Více se modli, protože tvá víra může být živější.

Starý Topol: Ano, děkuji za tvá slova. Jsem rád, že mám v tobě oporu, můj opatrovníku.

Vyšší strážce: Neochabuj na cestách, které si zvolíš. Tvá vytrvalost a důsledná služba budou oceněny. Měj to na paměti a tvůj růst se zrychlí.

Po krátké odmlce se k nám otočil.

Vyšší strážce: Tato krátká scéna vám víceméně ukazuje, jak probíhá naše interakce. Samozřejmě, každý stromovník je jiný a potřebuje jiná slova podpory. Ale na základě této krátké scénky si můžete uvědomit, jak podporujeme všechny stromovníky na jejich cestě ke Světlu.

2.45. Závěrečná poselství

Dostáváme se do fáze, kterou jsme chtěli tuto knihu ukončit. Zde jsou poselství, která nám stromovníci poskytli jako závěrečná:

Na začátek jsme oslovili Javor:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, sbíráme poslední vzkazy od všech stromovníků, abychom knihu uzavřeli. Chceš něco říct?

Javor: Moje zpráva bude stručná. V lese jsem potkal a viděl mnoho lidí, ale nejvíc znám Bartoše a Tobiáše. Přál bych si, aby vztah stromovníků s lidmi byl podobný jako náš. Mám vás rád a cítím, že i vy máte rádi mě. Chtěl bych také dodat, že věřím, že lidé jako Bartoš a Tobiáš bude stále více, lidí, kteří přistupují ke stromovníkům s otevřeností. Doufám, že mě budete nadále navštěvovat, protože jste se stali mými přáteli. Děkuji, že jste ve své knize dali k dispozici prostor pro mé skromné argumenty.

Bartoš a Tobiáš: Děkujeme. Samozřejmě, že tě navštívíme. *(Pak jsme ho objali)*

Cestou směrem k Modřínu jsme se zastavili u zjizveného Dubu, který nám také dal poslední zprávu:

Dub: Stalo se, že jsme mluvili o utrpení. Víím, co je to utrpení, a víím, že vy také. My, stromovníci, můžeme podpořit lidi, když trpí. Kdykoli trpíš, člověče, natáhni k nám ruce a my tě dokážeme podpořit. Nestyďte se za to, že trpíte. My to chápeme. Přitulte se ke mně nebo k jinému bratru stromovníkovi a poproste ho o sílu. Pán Bůh může skrze nás utišit vaši bolest. Pamatujte - jsme bratři v jednom stvoření.

Poděkovali jsme mu a odešli k Modřínu:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, máš nějaký vzkaz na závěr knihy?

Modřín: Ano. Chtěl bych říci, že přátelství stromovníků s lidmi je prospěšné pro stromovníky i pro lidi. Kolik radosti mám z kontaktů s vámi. Těším se na každý rozhovor. Víím, že tato kniha může mnohé inspirovat, aby se s námi spojili. Přeji všem stromovníkům, aby zažili tolik srdečnosti od lidí, jako zažívám já od Bartoše a Tobiáše. Mám vás velmi rád, přátelé moji.

Poděkovali jsme si, objali ho a šli směrem k Habru:

Bartoš a Tobiáš: Dobrý den, sbíráme závěrečné zprávy. Chceš něco říct?

Habr: Jsem nesmírně hrdý na to, že jsem mohl být součástí vašeho projektu. Moudrost stromovníků by měla být ve světě více známá a doufám, že tato kniha to ukáže. My, stromovníci, chceme spolu s lidmi prožívat krásu Stvoření. Věřím, že brzy přijde čas, kdy se tyto dva druhy sblíží. Děkuji.

Pak jsme se vydali do rodiny Buků, abychom se jejího zástupce zeptali na závěrečnou zprávu. Tady je:

Buk: Je mnoho cest a jen jedna cesta Pravdy. Cesta Pravdy vyžaduje mnoho vnitřní pravosti a upřímnosti k sobě samému. My, stromové bytosti buků, vám chceme ukázat, že se můžete spojit do společenství na jediné cestě Pravdy. Pokud tak učiníte, nezapomeňte se navzájem milovat a respektovat. Ať vaše pozemská lidská společenství směřují ke Světlu.

Po nějaké době jsme obdrželi poslední zprávu od stromovníku Lípy:

Lípa: My, stromovníci, chceme, aby se naše vztahy s lidmi obnovily. Neočekáváme, že se lidé k nám přiblíží hned, ale že se to stane postupně. Tato kniha je důležitým krokem v tomto procesu. Připomínejte si nás, lidé, a budoucnost nás bude sbližovat.

A tady je závěrečná zpráva od Aldaniela:

Aldaniel: V první řadě jsem rád, že dokončujete svoji knihu. Velice mě těší, že se mým přátelům tolik daří toto sepisovat. Radost je i v duchovních sférách, protože touto knihou jste o nás, stromovnicích, poskytli nemalé poznání. A jsem přesvědčen i o tom, že kniha, kterou dokončujete, se líbí Stvořiteli.

Hned po Aldanielovi vystoupil se závěrečným poselstvím Buk samotář:

Buk samotář: Čas, který jste strávili psaním knihy, souvisí i s mojí vnitřní proměnou. Přestože jsem starý stromovník, jaksi jsem pozapomněl na krásu, kterou nám dává přátelství. Díky vám jsem se vnitřně otevřel a teď mám jiný vztah k ostatním stromovnicům. I mému poznání to prospělo a osvětluje mi to cestu k bytostnému domovu.

Zde je krátké poselství Vrby:

Vrba: Je chtěno, aby člověk znal léčivé vlastnosti stromů. Je chtěno, aby je člověk nejen znal, ale aby z nich měl i užitek. Víra, že stromy mohou léčit, podporuje a posiluje proces, který můžeme iniciovat. Přijďte, lidé, ke stromům, nejen k vrbám, a požádejte o uzdravení. Světlo si to moc přeje.

Starý Buk také předal své poselství na závěr:

Starý Buk: Pán se rozhodl, že je nejvyšší čas rozšířit znalosti lidí o bytostech stromů. Věřím, že vaše kniha je důležitým prvním krokem při sbližování stromovniců a lidí. Chceme, aby lidé měli užitek z naší moudrosti, a učiní-li krok blíže k nám, Pán může ještě více rozšířit jejich poznání, jak o nás, tak i o jiných přírodních bytostech. Existuje mnoho detailů, které lze ještě zprostředkovat, ale poznatky, které pocházejí z našich zpráv, jsou již nyní velmi velké.

Na závěr nám Starý Topol předal své poslední poselství:

Starý Topol: Vztahy stromovniců s lidmi jsou chtěny Světlem. Takové vztahy jsou v současném světě vzácné. Pán Bůh to viděl a chtěl změnu. Jste nástrojem Stvořitele, jehož vůle je vyjádřena ve vaší úloze. Pán ví, jak velký užitek plyne z takových vztahů, a proto by měla být vaše kniha známá a šířená. Budu se za to modlit, aby lidé tuto knihu pochopili a nakonec se k nám přiblížili. Děkuji vám, bratři. Způsobili jste mi mnoho radosti a bylo mi potěšením podělit se o své postřehy.

2.46. Odkaz týkající se kácení stromů

Vzhledem k množství otázek, týkajících se kácení stromů, jsme požádali o poselství, které by odráželo vůli Světla v této otázce. Zde je poselství, které nám poskytl k tomuto účelu určený Vyšší strážce stromů.

Vyšší strážce: Světlo chce v člověku změnu. Světlo nechce, aby člověk zasahoval do přírody v takové míře jako dosud. Člověk kácí stromy s takovou vášní a nevidí, že jsou to živé bytosti. Světlo chápe, že dřevo je potřebné k přežití, ale nepodporuje subjektivní zacházení se stromy. Souhlasí s kácením, je-li nezbytné, s mírou a se zdravým rozumem. Nezapomínejte, že stromy jsou živé bytosti, které jsou zároveň domovem stromovniců. Nesmíte více zneužívat povolení Světla k těžbě, povolení ke kácení k jiným účelům. Vaše svědomí vám řekne, jestli je třeba pokácet konkrétní

strom. V mnoha případech můžete požádat o povolení a Světlo vám takové povolení může dát. Pamatujte však, že se jedná o vnímající bytosti, které také trpí a cítí bolest.

3. Doslov

Na závěr jsme chtěli upozornit na několik věcí. Při práci na knize jsme dospěli k závěru, že v našem chápání je důležité oddělit stromovníky od stromů. Dlouhá léta jsme naše kontakty nazývali jednoduše rozhovory se stromy a na jejich definování tímto způsobem panovala naprostá shoda. Teď to vidíme trochu jinak. Z naší knihy jasně vyplývá, že stromovníci v žádném případě nejsou duchové stromů nebo jejich duše. Jsme přesvědčeni, že tomu tak je, a chceme, aby to tak vnímali i čtenáři. Potvrzením našich závěrů ať jsou slova z díla Ve světle pravdy: Poselství Grálu, která bychom rádi citovali:

"Jen tvorové, kteří jsou nezávislí na konkrétním místě, tedy například zvířata, která se mohou volně pohybovat z místa na místo, mají v sobě vlastní pohyblivé jádro, které je vede."

V případě zvířat je touto podstatou duše a v případě lidí duch! Rostliny a skály jsou však sídlem cizích, nezávislých bytostí, které proto nelze nazvat duší těchto forem."

Abd-ru-shin

Slovní formu: "stromovník" nám dala samotná přírodní Stvoření, a proto jsme přesvědčeni, že ji chceme používat.

Věříme, že naše kniha bude jakýmsi základem pro budoucí interakce se stromovníky. Jak během závěrečného poselství zdůraznil Starý Buk, je ještě mnoho detailů, o kterých se dá diskutovat, proto věříme, že poznání, které vychází z naší knihy, se bude moci v budoucnu rozšířit.

Na závěr knihy bychom rádi uvedli úryvek z Abd-ru-shinova díla "Ve světle pravdy: Poselství Grálu", z něhož vycházející poznání nás vedlo během procesu psaní:

„Na jedno musí pozemský člověk ještě zcela obzvláště dbát, protože v tom těžce hřeší: Spojení s bytostnými pomocníky nesmí být nikdy přerušeno! Jinak tím rozevřete mezeru vám škodlivou."

Abd-ru-shin

4. Prohlášení autorů

Tato kniha je zdarma a vůlí autorů je, aby tomu tak bylo vždy. Její přenos nebo jiné formy šíření povolujeme pod podmínkou, že z ní nebude žádný finanční zisk. Naším záměrem je, aby byla předána seriózním hledajícím, kteří si chtějí rozšířit své znalosti o stromovnicích, jakož i o celém stvoření. Ať je to radostný proud zaměřený na přiblížení lidstva ke stromovníkům.

5. Doslov ke slovenskému a teď i českému vydání

S bratry Ryszkovými jsem se poznal na akci v Zahradě Míru v Karviné, tedy na hranici ČR a Polska. Bartosz přišel i se svými sbírkami básní, pár z nich, podobně jako já, na akci i přednesl.

Pocítil jsem k nim sympatii a později jsem s nimi, zejména s Tobiaszem udržoval, a dodnes udržuji, kontakt skrze Facebook. Četl jsem si Bartoszovy verše v polštině, později i pár Tobiaszových, pokud jsem nerozuměl, použil jsem automatický překlad. Všiml jsem si, že bratři se často fotografují přitulení ke stromům, nepřipisoval jsem tomu však zvláštní význam, dokud mi nenapsal Tobiasz zprávu, že prosí o moji emailovou adresu a něco mi pošle. A poslal mi i originál této knížky a o něco později i její „slovenskou“ verzi, provedenou automatickým překladačem. To už mě popohnalo, abych se na to pořádně podíval.

Překlad byl, na to, že jej udělal automat, zřejmě s prvky umělé inteligence, docela slušný. Překladač si však pochopitelně nevěděl rady s některými specifickými výrazy a i některé jiné věci nebyly přesné. Vzhledem k závažnosti předaného jsem se rozhodl pustit do úpravy textu, výsledkem čehož je tento, původně „slovenský překlad“, který by měl odpovídat smyslu toho, co nám chtěly bytosti stromů skrze bratry, Bartosze a Tobiasze, vzkázat.

O elektronickou verzi i tohoto překladu překladu od paní Evy Duchové si, v případě vážného zájmu, můžete požádat na antonluchava@gmail.com, případně na m. č.: +421 910 200 134. Je, jak si přáli stromovníci i bratři Ryszkovi, zdarma, tištěná forma knihy přirozeně zohledňuje nezbytné náklady na materiál a práci.

Přeji hezké doprožívání čteného a spoustu inspirací do dalších dnů.

Anton Lúchava,

www.kniznalekaren.sk, kníhkupectvo na cestách, literatúra pre hľadajúcich

you tube: *Antonius-knižná lekáreň*, v sekcii: *videá*, nájdete básne i príbehy aj s tematikou bytostí prírody v slovenčine

<https://www.youtube.com/@antonius-kniznalekaren3210/videos>